

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΕΣ;

Πηγή Contre Attaque

– Και γιατί η ακροδεξιά στηρίζει το Ισραήλ ενώ μισεί τους Εβραίους και τις Εβραίες –

Πριν από λίγα χρόνια, αυτό φαινόταν αδιανόητο. Βέβαια, γινόμασταν μάρτυρες της επιστροφής μιας ύπουλης, αναθεωρημένης, «αποδαιμονισμένης» ακροδεξιάς. Όμως το 2025, πρέπει να παραδεχτούμε την αλήθεια: ο φασισμός και ο ναζισμός στην ιστορική τους μορφή, που οδήγησαν στον πόλεμο, το Ολοκαύτωμα και τη βαρβαρότητα στη δεκαετία του 1930 και του 1940, επιστρέφουν δυναμικά σε όλη τη Δύση, πολύ πέρα από περιθωριακούς κύκλους. Έχουμε πλέον μια πανίσχυρη ακροδεξιά που χαιρετά ναζιστικά, που αρνείται τα στρατόπεδα εξόντωσης και που καλλιεργεί έναν βαθύτατο αντισημιτισμό. Κι όμως, αυτή η ακροδεξιά είναι

σύμμαχος με το Ισραήλ, κάτι που δεν είναι ασυμβίβαστο. Εξηγήσεις.

• Στήριξη στην AfD

Κάνοντας ναζιστικό χαιρετισμό το βράδυ της ορκωμοσίας του Τραμπ, ο Έλον Μασκ προέβη σε μια υπολογισμένη πρόκληση: στόχος του ήταν να κανονικοποιήσει αυτή τη χειρονομία και να απαξιώσει την καταγγελία του ναζισμού. Ο δισεκατομμυριούχος δήλωσε: «Είναι ξεπερασμένο, κουραστικό αυτό το πράγμα να συγκρίνουμε τους πάντες με τον Χίτλερ». Είχε ήδη ισχυριστεί ότι πρέπει να «πάψουμε να βλέπουμε τον Χίτλερ ως το απόλυτο κακό». Μετά τη χειρονομία του, το πήγε ένα βήμα παραπέρα δημοσιεύοντας ένα tweet, που είχε like από δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους, γεμάτο ναζιστικά λογοπαίγνια, με τα ονόματα των αξιωματούχων του ναζιστικού καθεστώτος. Επρόκειτο λοιπόν για μια σκόπιμη, τακτική πράξη. Ο πλουσιότερος άνθρωπος στον κόσμο επαναφέρει στη μόδα τον ναζιστικό χαιρετισμό ενώ το παίρνει στα στην πλάκα. Εξομαλύνει το κακό, κυριολεκτικά.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Ο Έλον Μασκ, λοιπόν, παρέχει την πλήρη υποστήριξή του στην AfD, «Εναλλακτική για τη Γερμανία», το γερμανικό νεοναζιστικό κόμμα που γνωρίζει μια ιλιγγιώδη άνοδο τα τελευταία χρόνια. Μόλις στις 25 Ιανουαρίου, παρενέβη σε μια συγκέντρωση του κόμματος. Η AfD προχωρά με ξεδιάντροπο

τρόπο, ανακυκλώνοντας ανοιχτά τους οπτικούς κώδικες του Τρίτου Ράιχ. Για παράδειγμα, μια αφίσα που κυκλοφόρησε κατά τη διάρκεια των εκλογών στη θουριγγία δείχνει μια οικογένεια με ομοιόμορφα ξανθά μαλλιά και γαλάζια μάτια, με τους δύο γονείς να χαιρετούν με το δεξί χέρι τεντωμένο, σχηματίζοντας ένα προστατευτικό σπίτι πάνω από τους απογόνους τους. Ένα προφανές νεύμα στον ναζισμό. Μια άλλη αφίσα χρησιμοποιούσε τη λέξη «lebensraum» για να περιγράψει το γερμανικό βιότοπο. Στη χιτλερική Γερμανία, το «lebensraum» – που μπορεί να μεταφραστεί ως «ζωτικός χώρος» με βιολογική έννοια, ή φυλετικός βιότοπος – ήταν μια κεντρική έννοια, που δικαιολογούσε την προσάρτηση της Ανατολικής Ευρώπης για να δοθεί στον άριο λαό, ενώ παράλληλα εξαλείφονταν οι κατώτερες φυλές και υποδουλώνονταν οι σλάβοι.

· «Camp Auschwitz»

Ανάμεσα στους εκατοντάδες ταραχοποιούς της ακροδεξιάς που συνελήφθησαν μετά την επίθεση στο Καπιτώλιο το 2021, και που μόλις έλαβαν χάρη από τον Ντόναλντ Τραμπ, υπάρχουν πολλοί νεοναζί ακτιβιστές. Για παράδειγμα, ένας ορισμένος Κιθ Πάκερ, ο οποίος φωτογραφήθηκε να φοράει ένα μπλουζάκι «CAMP AUSCHWITZ» κατά τη διάρκεια της επίθεσης, με τη φράση στα αγγλικά «η εργασία απελευθερώνει», τη ναζιστική φόρμουλα που ήταν γραμμένη στην είσοδο του στρατοπέδου θανάτου.

· Το Ολοκαύτωμα είναι μια «επιχείρηση κατασκευής μπισκότων»

Άλλος φίλος του διδύμου Τραμπ-Μασκ: ένας ορισμένος Νικ Φουέντες, influencer νεοναζί. Τον Ιανουάριο του 2019, ο τελευταίος είχε δημοσιεύσει στο διαδίκτυο μια ομιλία στην οποία συνέκρινε το Ολοκαύτωμα με μια «επιχείρηση κατασκευής μπισκότων». Το 2021, είχε αποκλειστεί από το Twitter και είχε δηλώσει, σε μια παρέμβαση στο Τέξας, ότι δεν είχε «τίποτα να χάσει. Αυτή θα είναι η πιο ρατσιστική, σεξιστική, αντισημιτική και αρνητική για το Ολοκαύτωμα ομιλία αυτό το Σαββατοκύριακο». Το 2022, ο Φουέντες εξυμνούσε τον Αδόλφο Χίτλερ, διασκεδάζοντας με το γεγονός ότι τα μέσα ενημέρωσης είχαν συγκρίνει τον Βλαντιμίρ Πούτιν με τον Χίτλερ, αναφωνώντας: «σαν να μην ήταν καλό πράγμα». Ο Νικ Φουέντες συμμετείχε επίσης στις συγκεντρώσεις που οδήγησαν στην επίθεση στο Καπιτώλιο. Το 2022, όταν ο Έλον Μασκ αγόρασε το Twitter, επανενεργοποίησε τον λογαριασμό αυτού του influencer, όπως και χιλιάδων άλλων με τις ίδιες ιδέες.

Στις 6 Νοεμβρίου 2024, ο Φουέντες χαιρόταν για τη νίκη του

Τραμπ σε ένα βίντεο με τίτλο «Το σώμα σου, η επιλογή μου», όπου δήλωνε απευθυνόμενος στις γυναίκες: «Οι άνδρες κερδίζουν ξανά! [...] Θα σας κρατήσουμε κάτω για πάντα. Δεν θα ελέγξετε ποτέ το σώμα σας!». Λίγες ημέρες αργότερα, χτύπησε μια φεμινίστρια ακτιβίστρια.

· **Η αριστερά δαιμονοποιείται**

Με τόσο συντριπτικά στοιχεία, θα περίμενε κανείς ότι ο Τραμπ, ο Μασκ και τα δίκτυά τους θα θεωρούνταν παγκοσμίως νεοναζί, ότι θα καταδικάζονταν, θα απομονώνονταν από τα έθνη, θα λειδορούνταν από το Ισραήλ και από όλες τις μνημονικές δομές. Δεν συμβαίνει τίποτα από αυτά.

Οι πλουσιότεροι και ισχυρότεροι άνθρωποι στον κόσμο πήγαν στην ορκωμοσία του Τραμπ. Ο Έλον Μασκ συνεχίζει να αποθεώνεται, τα περισσότερα μέσα ενημέρωσης κατάφεραν ακόμη και να αμφισβητήσουν τον ναζιστικό χαιρετισμό του ιδιοκτήτη της Tesla.

Αντίθετα η δαιμονοποίηση ασκείται στην αριστερά, στους υποστηρικτές της Παλαιστίνης, που κατηγορούνται καθημερινά για αντισημιτισμό χωρίς την παραμικρή ένδειξη αποδείξης. Ας πάρουμε το παράδειγμα των γαλλικών μέσων ενημέρωσης: έχετε ακούσει το ένα δέκατο της δαιμονοποίησης που ασκήθηκε στον Μελανσόν σε σχέση με τον Τραμπ; Προφανώς, όχι. Είναι λιγότερο σοβαρό να αποκατασταθεί το Άουσβιτς από το να υπερασπιστείς τη Γάζα. Η κυριαρχία της αναστροφής είναι ολική, τα γεγονότα και η αλήθεια έχουν καταργηθεί. Ακόμη πιο απίστευτο, τουλάχιστον φαινομενικά, ο Τραμπ και ο Μασκ είναι οι μεγαλύτεροι σύμμαχοι του Ισραήλ. Άλλωστε, η κυβέρνηση του Νετανιάχου δεν σταματά να συγχαίρει τον νέο πρόεδρο των ΗΠΑ.

Πώς φτάσαμε ως εδώ;

Γιατί αντισημίτες, μερικές φορές ακόμη και νοσταλγοί του Χίτλερ, υποστηρίζουν το Ισραήλ; Αυτό φαίνεται τρελό, αλλά είναι πολύ απλό: η δυτική άκρα δεξιά αγαπά το Ισραήλ για τον ίδιο λόγο που μισούσε τους Εβραίους πριν από 100 χρόνια. Ο ευρωπαϊκός αντισημιτισμός έβλεπε τους Εβραίους ως «ξεριζωμένους», «κοσμοπολίτες», χωρίς κράτος, ύποπτους εκ φύσεως, αφερέγγυους και θεωρούμενους ως δυνητικά επαναστάτες, άρα αδύνατο να αφομοιωθούν. Η ίδια άκρα δεξιά είναι αυτή που λατρεύει το Ισραήλ ως ένα στρατιωτικοποιημένο, θρησκευτικό κράτος, ριζωμένο σε μια περιοχή, επεκτατικό και ρατσιστικό. Δεν υπάρχει καμία αντίφαση, ακόμη κι αν αυτό φαίνεται ακατανόητο: οι φασίστες είναι αντισημίτες για τους ίδιους

λόγους που είναι φιλο-Ισραηλινοί! Κατ' επέκταση μια χώρα όπως η Ινδία, με ηγέτη τον Ναρέντρα Μόντι, μέλος του BJP, ενός εθνικιστικού και ρατσιστικού κόμματος, εμπνευσμένου από τα φασιστικά κόμματα της δεκαετίας του 1930, είναι ένας απόλυτος υποστηρικτής του Ισραήλ. Ομοίως, ο Χαβιέρ Μιλέι, ακροδεξιός πρόεδρος της Αργεντινής, φιλο-Ισραηλινός και επιθυμώντας να μεταστραφεί στον Ιουδαϊσμό, μιλά για μια "αθώα χειρονομία" σχετικά με τον Μασκ.

Γινόμαστε μάρτυρες ενός συνασπισμού εθνικιστών υπέρμαχων της λευκής υπεροχής σε όλο τον κόσμο, είτε βρίσκονται στο Ισραήλ, στην Ευρώπη ή στην Αμερική, ενωμένοι από την ίδια ορμή: να αποικίσουν, να σκοτώσουν, να εκδιώξουν, να συντρίψουν τους πιο αδύναμους. Η συμμαχία των φασιστών όλων των χωρών επιτρέπει στους δυτικούς νεοναζί να αποφύγουν τις κατηγορίες για αντισημιτισμό – παρά την κοινή λογική – αφού έχουν την υποστήριξη της ισραηλινής κυβέρνησης. Και αντίθετα αυτό επιτρέπει τη δυσφήμιση της αριστεράς και των αντιαποικιοκτών, που πάντα αγωνίζονταν ενάντια σε όλες τις μορφές ρατσισμού. Το να λες την αλήθεια φαίνεται, περισσότερο από ποτέ, επαναστατικό.

Η άνοδος της Ακροδεξιάς: Η εγκόλπωση του alt-right λόγου (Μέρος Α')

Του Μηνά Μπλάνα

“Ούτε που κατάλαβες πως έγινες φασίστας” έλεγε ένα σύνθημα γραμμένο στον τοίχο, απευθυνόμενο πιθανότατα στους λεγόμενους “νοικοκυραίους”, με το γνωστό στυλάκι ξερολίας και υπεροψίας.

Λίγα χρόνια μετά, θα λέγαμε πως αυτό το συνθηματάκι ίσως να

μπορούσε να χωρέσει όχι μόνο νοικοκυραίους αλλά και τον γενικόλογα αναφερόμενο αρκετές φορές ως “προοδευτικό πολιτικό χώρο”. Λίγο κλεισούρα, λίγο “μπόλι και τσιπάκια”, λίγο η κανονικότητα του θανάτου και η κατάκλιση του ΤΙΝΑ στα πάντα και ποιος φταίει για όλα αυτά; Φυσικά γκέι, γυναίκες, τρανς, ίντερσεξ και γενικότερα οτιδήποτε έχει να κάνει με το έμφυλο και το ΛΟΑΤΚΙ+ ζήτημα.

Το παράδοξο είναι το πως αναδείχθηκε αυτό πάλι στον δημόσιο λόγο και χώρο για πολλοστή φορά μέσα σε αυτή τη χρονιά, ειδικά όταν αυτό έρχεται έπειτα από το “σοκαριστικό” (τα εισαγωγικά γιατί απ’ ότι φαίνεται δεν ήταν τελικά το ίδιο για όλα τα άτομα) περιστατικό στον ελλαδικό χώρο. Την επίθεση πλήθους 150+ ατόμων σε 2 ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα στην πλατεία Αριστοτέλους, στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, μέσα στην ίδια χρονιά.

Λίγο-πολύ ο ντόρος είναι γνωστός, αν και αφετηρία αποτελεί η τελετή έναρξης της διοργάνωσης. Προήλθε από την ακροδεξιά ατζέντα του Σαλβίνι και της Ιταλικής Ακροδεξιάς και διαδόθηκε χωρίς καμία εξακρίβωση από σχεδόν όλα τα ελληνικά “δημοσιογραφικά” και μη σάητ με τους ίδιους ακριβώς τίτλους και λέξεις, όπως γίνεται για τα πάντα σχεδόν πλέον. Αμέσως μηνύματα και σχόλια μίσους προς κάθε τι ΛΟΑΤΚΙ+ άρχισαν να ξετυλίγονται απ’ άκρη σε άκρη, από τους θεμελιωτές του “δίκαιου” και του “φυσιολογικού”. Δηλαδή να καθορίσουν ποιος πρέπει να ζήσει ή όχι, γύρω από την υπεράσπιση μάλιστα της Γυναίκας, ενώ σε όλες τις άλλες περιπτώσεις καταδίκης της πατριαρχίας θα καταφέρονταν ενάντια σε κάθε τι διεκδικητικό και με παρόμοια μηνύματα. Είναι η κανονικότητα που ταραζεται, δηλαδή, και τίποτα παραπάνω. Ούτε κάποια δήθεν υπόθεση “δίκαιου” ανταγωνισμού, ούτε κάποια γυναικεία υπεράσπιση από “κάποιον άντρα που βαράει γυναίκες”.

Γενικότερα, θα μπορούσαμε να πούμε πολλά πάνω στον σαθρό και γεμάτο μίσος λόγο που αρθρώνεται. Όμως, ο λόγος που γράφεται το παρόν άρθρο δεν είναι για να εξετάσουμε την υπόθεση της συμμετοχής ίντερσεξ/τρανς ανθρώπων σε αθλητικά δρώμενα, πόσο μάλλον σε έναν επαγγελματικό κόσμο όπου εμπλέκονται συμφέροντα

και χρήματα στην μέση όπως είναι ο σύγχρονος επαγγελματικός αθλητισμός. Το μόνο που αξίζει να σημειωθεί είναι πως στην Αλγερία το να είσαι ανοιχτά ομοφυλόφιλος, πόσο μάλλον τρανς, σημαίνει ποινή φυλάκισης και πως στην ίδια οργάνωση συμμετέχει ένας καταδικασμένος αθλητής για παιδοβιασμό. Για να μην φτάσουμε στην ίδια την ουσία της διεξαγωγής των Ολυμπιακών Αγώνων με τα δισεκατομμύρια ευρώ που δαπανούνται και που οι ίδιοι οι Γάλλοι προσπάθησαν να μας υπενθυμίσουν με τις δράσεις-σαμποτάζ τους.

Η alt-right ατζέντα εξαπλώνεται παντού σε κάθε ευκαιρία, έτοιμη να στιγματίσει ζωές και να αντιδράσει σε κάθε τι έξω από τα πρότυπα που ορίζει. Όμως τι κάνει ακόμα και τον λεγόμενο προοδευτικό κόσμο να πέφτει σε αυτή την παγίδα μετατόπισης της θεματικής και του ίδιου του λόγου με βάση όσα ορίζει η εξουσία και η ακροδεξιά ατζέντα; Φυσικά, η πατριαρχία. Ο πιο καθοριστικός παράγοντας.

Και ασφαλώς στόχος σε όλη αυτή τη ρητορική δεν είναι το δήθεν σπάσιμο ενός κατεστημένου με έναν χαρακτήρα αντισυστημικότητας αλλά η ίδια η οντότητα του ανθρώπου που βάλλεται.

Σε συνδυασμό με την αποκαθήλωση των πολιτικών νοημάτων γύρω από το χτίσιμο μίας προοπτικής-εναλλακτικής και Αντίστασης, που ξεκίνησε με την έναρξη της πανδημίας Covid-19. Παράλληλα, άνηψε η συνωμοσιολογία και η αποτίναξη του συλλογικού, τα οποία μεταφέρθηκαν σε κάθε πολιτικό ζήτημα (από την οικολογία μέχρι το έμφυλο), φανερώνοντας ένα φοβερό πολιτικό χάσμα αναλυτικών εργαλείων που να αναπαράγουν και να γεννούν ριζοσπαστικά πολιτικά νοήματα και προοπτικές αγώνα προς μία χειραφετική και απελευθερωτική κατεύθυνση. Ουσιαστικά, έπειτα από την κρατική άλωση κατά τη διάρκεια της πανδημίας, φάνηκε πέρα απ' όλα τα άλλα η καλλιέργεια μίας ηττοπάθειας, συνεχόμενης γκρίνιας για το οτιδήποτε κι εν τέλει την εγκαθίδρυση του TINA με την έλλειψη οράματος για το ξεπέρασμα των δεινών που μας περιβάλλουν. Η πλήρης νίκη του νεοφιλελευθερισμού.

Αυτή η έλλειψη οδήγησε τα όποια πολιτικά και συλλογικά νοήματα και δράσεις, μπορεί να υπήρχαν, στον γκρεμό. Με την θέση τους να παίρνουν η ακροδεξιά θαλπωρή της συνωμοσιολογίας που έχει την εύκολη και έτοιμη λύση και απάντηση για όλα (πράκτορες, στημένο-σκοτεινό παιχνίδι της εξουσίας, απώτερος σκοπός για κάτι άλλο κλπ), καθιστώντας ως νόημα στον πυρήνα της το πόσο ανήμπορη είναι να δράσει η κοινωνία εν τέλει. Οδήγησε γρήγορα, σε συνδυασμό με την έλλειψη εναλλακτικού αφηγήματος, προοπτικής και πολιτικών εργαλείων στην εγκόλπωση μίας ήττας που μετατρέπει οτιδήποτε τοποθετείται υποτίθεται απέναντι σε κάποια Κυριαρχία σε ψευτοαφηγήματα με τον μανδύα αντίστασης και ελπίδας για τους από τα κάτω (βλέπε στήριξη κρατικών μπλοκ και αυταρχικών καθεστώτων έναντι των ΗΠΑ και του NATO, στήριξη αντιεμβολιαστών κ.ο.κ.).

Άλλωστε, αυτό ακριβώς ξέρει να κάνει και η alt-right. Να πουλάει αντισυστημικότητα που στρέφεται μονάχα πάνω και ενάντια σε κοινωνικές ομάδες.

Όλα τα παραπάνω απότοκα της “καραντίνας” έχουν δημιουργήσει τρομερές αρνήσεις, ηττοπάθεια μα πάνω απ’ όλα παραίτηση από κάθε τι πολιτικό και συλλογικό. Κι αυτό με την σειρά φέρνει την αποσπασματικότητα και την υιοθέτηση οτιδήποτε φαίνεται έστω και λίγο πιο αντιδραστικό.

Σε δεύτερο βαθμό, έχει ξεκινήσει αρκετά έντονα μία συζήτηση γύρω από την alt-right και τον “δικαιωματισμό”. Δηλαδή πως η υποτιθέμενη προσκόλληση κομματιού του ευρύτερου Αριστερού και ακροαριστερού-αντιεξουσιαστικού χώρου στην πολιτική των ταυτοτήτων και στα ΛΟΑΤΚΙ+ δικαιώματα, δίνουν το έναυσμα για την αντίδραση και την άνοδο της Ακροδεξιάς. Υπό την έννοια, πως αποκόβει τον πολιτικό αυτό χώρο από τα “πραγματικά” προβλήματα της κοινωνίας, όπως η ακρίβεια, η εργασιακή εκμετάλλευση, η ζωή στην πόλη ή και ο πόλεμος.

Δηλαδή μπροστά στην επέλαση του ακροδεξιού εσμού, λόγου και νοημάτων φταίει η υπεράσπιση όλων αυτών των ανθρώπων και η διεκδίκηση, η ορατότητα γύρω από τα δικαιώματά τους και η ίδια

η ύπαρξη.

Βάζουμε μία τελεία και το κρατάμε για πιο μετά αυτό στην συζήτηση (Β' Μέρος).

Σε κάθε περίπτωση η κοινωνική κίνηση και τα σοβαρά δείγματα μετατόπισης του λόγου σε ακροδεξιές αφηγήσεις άπλετου μίσους και μισαλλοδοξίας, μας δείχνουν πως το ζήτημα έχει να κάνει με την προστασία και υπεράσπιση πρώτα απ' όλα των ανθρώπων που βάλλονται. Γιατί ο alt-right λόγος και οι πρακτικές του αυτό κάνουν. Δημιουργούν ένα περιτύλιγμα περί Κυριαρχίας και Τάξης Πραγμάτων είτε αφορά το ζήτημα ορατότητας των ΛΟΑΤΚΙ+ ανθρώπων είτε των μεταναστ(ρι)ών/προσφύγων είτε ευρύτερα την ομοτρανσφοβία, τον αντιρατσισμό, τον αντισεξισμό. Και με βάση αυτό τροφοδοτούν το μίσος αποκλειστικά προς αυτούς τους ανθρώπους που βρίσκονται στον στόχο.

Γι' αυτό ότι και να αναλύεται, πόσο μάλλον από την ευκολία του πληκτρολογίου χωρίς καμία συλλογική αποτύπωση παρά μόνο με την γνωστή μορφή της προσωπικής αποψάρας των social media, η αποτύπωση αυτού του μίσους λαμβάνει μονάχα μία ισχύ:

Στα 150+ άτομα που κυνηγούσαν δύο ανθρώπους για τον σεξουαλικό τους προσανατολισμό και εμφάνιση στην πλατεία Αριστοτέλους λίγο πριν καιρό. Αυτά για να μην ξανασοκαριστούμε.

Σημείωση πως την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, τις τελευταίες ημέρες, έχουμε μεγάλες ακροδεξιές διαδηλώσεις με αρκετά επιθετικά χαρακτηριστικά-πογκρόμ σε όλη την Αγγλία και με στόχο μουσουλμάνους/ες μετανάστ(ρι)ες. Όλα αυτά από μία ψεύτικη είδηση.

Απόπειρα φήμωσης των πανεπιστημιακών

Η παρακάτω καταγγελία έρχεται από την πρωτοβουλία της ακαδημαϊκής κοινότητας “Όχι Αστυνομία στα Πανεπιστήμια”. Οι αναρτήσεις γνωστών αστέρων του ακροδεξιού χώρου και των οπαδών τους, αποτελούν εξαιρετικό δείγμα ως προς το ποιόν των ανθρώπων που υποστηρίζουν την παρουσία της αστυνομίας στα πανεπιστημιακά ιδρύματα.

Το Facebook εμποδίζει την προώθηση της σελίδας με τις 870 υπογραφές καθηγητών ΑΕΙ ενώ επώνυμοι ανενόχλητοι απειλούν τους πανεπιστημιακούς και τους φοιτητές «με μία σφαίρα στο κεφάλι».

Όχι Αστυνομία στα Πανεπιστήμια

Δημοσιεύτηκε

8 Ιανουαρίου στις 4:45 μ.μ. ·

...

«Πρωτοβουλία Πανεπιστημιακών»

870+ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ

ΛΕΝΕ ΟΧΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ 7/1/2021

Περισσότεροι από 870 διδάσκοντες από όλα τα ελληνικά πανεπιστήμια έρχονται να προσθέσουν τη φωνή τους δίπλα στις αντιδράσεις δεκάδων Συγκλήτων, Σχολών, Τμημάτων και συλλόγων διδασκόντων και διοικητικών που αντιτίθενται στην παρουσία της αστυνομίας στα Πανεπιστήμια. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε τις αποφάσεις των Συγκλήτων ΑΠΘ, Γεωπονικού Πανεπιστημίου Αθηνών, Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, Παντείου Πανεπιστημίου, Πανεπιστημίου Κρήτης, Ελληνικού Μεσογειακού Πανεπιστημίου, Πανεπιστημίου Ιωαννίνων κ.ά. Όσοι και όσες υπογράφουν το κείμενο της «Πρωτοβουλίας Πανεπιστημιακών»

(<https://www.facebook.com/OxiAstynomiaStaPanepistimia>)

αντιτίθενται στη σχεδιαζόμενη από την κυβέρνηση σύσταση νέου αστυνομικού σώματος, της «Ομάδας Προστασίας των Πανεπιστημιακών Ιδρυμάτων», το οποίο εγκαθιστάμενο στα ΑΕΙ θα αναφέρεται απευθείας στην Ελληνική Αστυνομία και όχι στις πανεπιστημιακές αρχές. Η κυβερνητική αυτή πρωτοβουλία παραβιάζει το συνταγματικά κατοχυρωμένο αυτοδιοίκητο των Πανεπιστημίων.

Ταυτόχρονα με πρωτοβουλία φοιτητών κυκλοφορεί κείμενο το οποίο πλησιάζει τις 10 χιλιάδες υπογραφές, το οποίο θα δημοσιοποιηθεί σύντομα.

Μπορείτε να δείτε τις υπογραφές της "Πρωτοβουλίας Πανεπιστημιακών: Όχι Αστυνομία στα Πανεπιστήμια" στον εξής σύνδεσμο: http://bit.ly/NoUniPolice_signatures
Η συγκέντρωση υπογραφών συνεχίζεται στο NoUniPolice@gmail.com

OXI

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

35.501

Απήχηση

5.044

Αλληλεπιδράσεις

Πρωώθηση ξανά

Πρωωθήθηκε στις 10 Ιανουάριος στις 1:00 Απορρίφθη
μ.μ. ΚΕ

Απήχηση

2,6 χιλ.

Αλληλεπιδράσεις
με δημοσίευση

342

Προβολή λεπτομερειών

Πρωωθήθηκε στις 10 Ιανουάριος στις 1:00 Απορρίφθη
μ.μ. ΚΕ

Απήχηση

2,6 χιλ.

Αλληλεπιδράσεις
με δημοσίευση

342

Προβολή λεπτομερειών

Το Facebook με μία πρωτόγνωρη ενέργεια, στις 10 Ιανουαρίου, «απέρριψε» και εμπόδισε την προώθηση της ανάρτησης με τις

υπογραφές των 870 πανεπιστημιακών οι οποίοι αντιτίθενται στην εγκατάσταση της ΕΛΑΣ μέσα στα πανεπιστήμια. Είχαν ήδη προηγηθεί την 1η Ιανουαρίου, αποκλεισμοί από το Facebook σελίδων καθηγητών οι οποίοι είχαν δημοσιοποιήσει το κείμενο υπογραφών. Ταυτόχρονα επέτρεψε την άγρια δικτυακή επίθεση την οποία ξεκίνησαν επώνυμα πολιτικά στελέχη εναντίον της σελίδας της πρωτοβουλίας των πανεπιστημιακών. Δύο επώνυμοι, υπερπροβεβλημένοι πολιτικοί, ξεκίνησαν ένα βίαιο υβρεολόγιο, επιτέθηκαν με χυδαιότητα σε καθηγητές μέλη της πρωτοβουλίας αφήνοντας υπονοούμενα για αντίποινα. Τους ακολούθησαν στις αναρτήσεις τους, επίσης επώνυμοι με δεκάδες βίαιες προτροπές όπως: να χρησιμοποιηθούν οι πανεπιστημιακοί ως πειραματόζωα ή να εγκατασταθεί σε κάθε αίθουσα διδασκαλίας ένας αστυνομικός που θα φυτεύει μια σφαίρα στο κεφάλι σε όποιον καθηγητή ή φοιτητή έχει διαφορετική άποψη. Οι αναρτήσεις και τα σχόλια έγιναν με κοινοποίηση στον προσωπικό λογαριασμό της Υπουργού Παιδείας κυρίας Κεραμέως.

Failos Kranidiotis

Πρέπει να απολυθείτε όλοι όσοι ως επίορκοι συνεργήσατε στον εκφασισμό των πανεπιστημίων σε άντρα βάνδαλων, τραμπούκων, που χτίζουν πρυτάνεις, τους διαπομπεύουν, επιτίθενται σε διδάσκοντες και φοιτητές, διαλύουν συνεδριάσεις οργάνων, όσοι σιγοντάρατε την κατάληψη και την καταστροφή πανεπιστημιακών χώρων από κουκουλοφόρους, όσοι χαϊδεύετε ροπαλοφόρους με κουκούλες, που τρομοκρατούν φοιτητές και διδάσκοντες. Θα πρέπει να καταλογιστούν και σε σας οι απίστευτες φθορές που έγιναν και γίνονται από τα ιδεολογικά ψυχοπαίδια σας που εξευτελίζουν την Παιδεία, πετάνε στα σκουπίδια χρήματα των φορολογουμένων και μετέτρεψαν πανεπιστημιακούς χώρους σε χαβούζα σταλινικού φασισμού.

Μου αρέσει! · Απάντηση · Μήνυμα · 1 λ.

Απαντήστε ως Όχι Αστυνομία στα Πανεπιστήμια

Για να δημοσιεύσετε, πατήστε Enter.

Στη συνέχεια, αντί να αποκλειστούν οι λογαριασμοί με τις δολοφονικές απειλές, με τις προτροπές για εξόντωση, το Facebook καθ' υπόδειξη κάποιου ελληνικού κέντρου διαχείρισης και αξιολόγησης των αναρτήσεων, επέλεξε να κατεβάσει την σελίδα των απειλούμενων ακαδημαϊκών και όχι των απειλούντων. Αναμένουμε την πλήρη αποκάλυψη του «ελληνικού κέντρου» που συντονίζει αυτή την διπλή εκστρατεία φίμωσης των «αντιφρονούντων» στα Πανεπιστήμια με παράλληλες ευθείες απειλές για τη ζωή και την προσωπική τους ασφάλεια.

Ρωτάμε ευθέως την Υπουργό Παιδείας και την Κυβέρνηση: Αυτή την ασφάλεια εννοείτε ότι θα φέρετε στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα;

Thanos Tzimeros

9 Ιανουαρίου στις 1:26 μ.μ. · 🌐

Η ΣΗΨΗ ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ ΕΧΕΙ ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ

Η εικονιζόμενη ονομάζεται [redacted] Είναι καθηγήτρια

[redacted]

Διάλεξα την περίπτωση της (την στοχοποίησα που θα γράφουν οι σταλινοφυλλάδες) ως παράδειγμα του πώς σαπίζει μια χώρα. Άνθρωποι με νοητικά εργαλεία νηπίου και ποτισμένοι από τις ιδεοληψίες μιας ιδεολογίας, που σάπισε η ίδια και σάπισε και τις χώρες που εφαρμόστηκε, εξακολουθούν να μολύνουν τους νέους με το τοξικό προϊόν της υποκουλτούρας τους. Κι εσύ τους πληρώνεις φορολογούμενε. Αυτό το αγλίσμα της διανόησης το πληρώνεις εσύ με τους φόρους σου. Πληρώνεις το μισθό της, την ασφάλισή της, τα γραφεία της, τους υπαλλήλους του τμήματός της και το κόστος σπουδών των νέων που θα δηλητηριάσει. Πληρώνεις βέβαια και το προϊόν της, όταν τα φυντάνια της κας καθηγητριάς θα αποκτήσουν δημόσιο λόγο, δημόσιες θέσεις, δημόσια αξιώματα και θα επεκτείνουν τη γάγγραινα της αριστερίλας.

Τι νέα, κα Κεραμέως; [Niki Kerameus](#) Στο σπίτι, όλα καλά;

Mikhalis Kanakis

Θα είχε τεράστιο επιστημονικό ενδιαφέρον να γίνει πειραματόζωο. Μπορούμε να ξεκινήσουμε με μια εικαστική παρέμβαση στο αυτοκίνητο της, η άποψη μου είναι ότι ένα ανάγλυφο λογότυπο της ΔΞ θα το αναβαθμίσει εικαστικά

Μου αρέσει! · Απάντηση · 2 ημ.

Thanos Tzimeros ✓

Χθες στις 2:11 μ.μ. · 🌐

...

Και μόνο να διαβάζεις ότι μαζεύτηκαν 900 περίπου υπογραφές "πανεπιστημιακών" που δεν θέλουν τάξη και ασφάλεια στα πανεπιστήμια, σε λούζει κρύος ιδρώτας. Για πολλούς λόγους:

1. Για τον αριθμό των "πανεπιστημιακών" σ' αυτή τη χώρα. Η πληθωριστική "πολιτική" που εφάρμοσε το ΠΑΣΟΚ με τη δημιουργία εκατοντάδων σχολών δημιούργησε ένα θλιβερό προλεταριάτο χιλιάδων "πανεπιστημιακών" με το στανιό, που, χωρίς προσόντα οι περισσότεροι και με ανύπαρκτο ερευνητικό έργο, σπρώχθηκαν σ' αυτές τις θέσεις από τις κομματικές κλίκες που νέμονται τα πανεπιστήμια για να μεταφέρουν την αμορφωσιά και την κομματίλα τους στους φοιτητές τους.
2. Για το μέγεθος της ανοησίας αυτών των ανθρώπων. Υποστηρίζουν το "αυτοδιοίκητο" των ΑΕΙ, αδυνατώντας να κατανοήσουν πώς το αυτοδιοίκητο αφορά τα ακαδημαϊκά θέματα και όχι την τάξη και την ασφάλεια. Όπως για να γίνει μια κατασκευαστική εργασία στο Πανεπιστήμιο, τον λόγο έχει η πολεοδομία και όχι ο... κοσμήτορας, ακριβώς έτσι, για να αντιμετωπισθεί το έγκλημα, τον λόγο έχει η αστυνομία και όχι οι πρυτανικές αρχές.
3. Για το μέγεθος της παρακμής στα ΑΕΙ και το μέγεθος της μόλυνσης στην κοινωνία. Σκεφθείτε 900 "πανεπιστημιακές", ντουντούκες της αριστερίλας να "διδάσκουν" και να έχεις την ατυχία να είσαι φοιτητής τους και να υποστηρίζεις "φασιστικές" απόψεις όπως το ότι τα ΑΕΙ ανήκουν στην Ελληνική Επικράτεια, και όχι στο ανεξάρτητο προλεταριακό κράτος της αριστερίλας.

Πάντως αυτοί οι κατάλογοι με τις υπογραφές είναι πολύ χρήσιμοι. Αρκεί να μας δώσετε με την ψήφο σας τη δυνατότητα να τους αξιοποιήσουμε..

Τι νέα κα Κεραμέως; [Niki Kerameus](#) Στο σπίτι όλοι καλά;

https://www.efsyn.gr/.../275923_ohi-astynomia-sta...

Stelios Reizakis

Όχι μόνο δεν πρέπει να φύγει αλλά να είναι και ένας αστυνομικός σε κάθε τάξη και μόλις σηκώσει κεφάλι κάποιο αναρχοκουμούνι (μαθητής ή καθηγητής) να του φυτεύει μια σφαίρα στο κεφάλι. Έτσι μόνο θα γλιτώσουμε από τους αλήτες τους αναρχοάπλητους κουμουνιστές

Μου αρέσει! · Απάντηση · Μήνυμα · 50 λ.

Απαντήστε ως Όχι Αστυνομία στα Πανεπιστήμια

Stelios Reizakis

Όχι μόνο δεν πρέπει να φύγει αλλά να είναι και ένας αστυνομικός σε κάθε τάξη και μόλις σηκώσει κεφάλι κάποιο αναρχοκουμούνι (μαθητής ή καθηγητής) να του φυτεύει μια σφαίρα στο κεφάλι. Έτσι μόνο θα γλιτώσουμε από τους αλήτες τους αναρχοάπλητους κουμουνιστές

Μου αρέσει! · Απάντηση · Μήνυμα · 50 λ.

Απαντήστε ως Όχι Αστυνομία στα Πανεπιστήμια

Η Χ.Α. έμεινε τελικά εκτός Βουλής ή μήπως βιαστήκαμε να πανηγυρίσουμε;

Γιώργος Κτενάς

Ο πυρήνας των καθεστώτων αστικής κυριαρχίας παρουσιάζει παθογένειες και ενδογενείς αντιφάσεις που τα καθιστούν ανίσχυρα. Αρκεί να αποκτήσουμε τη συνείδησή τους. Δημιουργούν, για παράδειγμα, ομογενοποιημένες κοινωνίες που μας θέλουν άτομα και όχι μέλη κοινότητας ή συλλογικότητας. Αλλά η πραγμάτωση των ανθρώπων επιτυγχάνεται μόνο σε συνεργασία με τους καθρέφτες τους, που είναι οι άλλοι άνθρωποι. Κυρίαρχο ρόλο σε αυτή τη διαμορφωμένη κατάσταση παίζει κυρίως η τηλεόραση, που αντιστρέφει και ανατρέπει την κοινή λογική, δημιουργώντας παθητικούς καταναλωτές. Όχι αποκλειστικά καταναλωτές θνησιγενών αντικειμένων, αλλά και καταναλωτές βίας, εξουσίας κ.λπ., που δομούν τη φαντασία μιας ζωής που δεν βιώνουν, αλλά την εισπράττουν έτοιμη. Με τη φαντασία να οδηγεί τους ανθρώπους στη δημιουργία αλλά επίσης, από την άλλη πλευρά, στην παραφροσύνη και τον παραλογισμό.

Η δύναμη της τηλεόρασης είναι τεράστια, γι' αυτό και ξεχωρίζει

από τα υπόλοιπα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας, αν και σταθερά αποφεύγει την εμπεριστατωμένη ενημέρωση. Με την παραδοχή πως δεν είναι όλα τα τηλεοπτικά προγράμματα ίδια και, φυσικά, υπάρχουν κάποιες εξαιρέσεις. Αρκεί όμως να εκφραστεί μία άποψη στα δελτία ειδήσεων των 8 και από Χριστός να γίνει κάποιος Ιούδας. Και, κυρίως, το αντίστροφο. Χωρίς να εξασφαλίζει κανείς ότι πριν ακουστεί αυτή η άποψη, έχει προηγηθεί έρευνα, υπάρχουν αξιόπιστες πηγές ή έστω πως δεν πρόκειται απλώς για μία παρλάτα που ακροπατεί στη γενίκευση ή ακόμα και στην ανοησία.

Ας θυμηθούμε μόνο εκείνους που λίγα χρόνια πριν προσπαθούσαν να μας πείσουν από το τηλεδημοκρατικό βήμα τους ότι η Χ.Α. δεν είναι μία ναζιστική εγκληματική και παρακρατική οργάνωση, με ξεκάθαρο πολιτικό της μήνυμα το αίμα, αλλά ένα ακροδεξιό κόμμα· που επιβαλλόταν μάλιστα να δείξει το σοβαρό της πρόσωπο, για να αποκτήσει κύρος κυβερνητικού εταίρου. Αν δεν χανόταν ο έλεγχος εκείνο το βράδυ όπου ένας αγωνιστής του κοινωνικού κινήματος, ο Παύλος Φύσσας, δολοφονήθηκε για να τραβήξει και την τελευταία φενάκη των πολιτικών μασκαράδων, κανείς δεν μπορεί να αποκλείσει ότι δεν θα βιώναμε και στην Ελλάδα μία κυβέρνηση αντίστοιχη με εκείνη που είχαμε δει αρχικά στη Νορβηγία και στη συνέχεια και αλλού.

Η απουσία της Χ.Α. από το Κοινοβούλιο μετά τις πρόσφατες εκλογές, έκανε αρκετούς να μιλήσουν, βιαστικά, για συντριβή του ναζισμού στην Ελλάδα. Και περιμένουν μάλιστα ότι αυτό θα σφραγιστεί τελειωτικά τώρα που ετοιμάζονται να περάσουν τα σίδερα της φυλακής. Οι απόψεις που εκφράζει η Χ.Α. όμως φαίνεται πως έχουν σταθερή απήχηση σε μέρος των Έλλήνων ψηφοφόρων, αφού η ακροδεξιά (που είναι πυλώνας του ναζισμού) δεν εξέλιπε παραδοσιακά ποτέ από τη χώρα. Οι ψηφοφόροι της Χ.Α. δεν εξαφανίστηκαν, απλώς μεταπήδησαν στον Βελόπουλο (που αποτελεί τη συνέχεια του φασίζοντος βαθέως κράτους του Μεταξά) ή στη γραβατωμένη ακροδεξιά που εκφράζουν στη Ν.Δ. οι Βορίδης, Μπογδάνος, Μπάμπης Παπαδημητρίου, Άδωνις κ.ά.

Μήπως η απουσία της Χ.Α. από τη Βουλή δεν είναι αρκετή για να

επιτευχθεί και η παράλληλη συντριβή των απόψεων του μισανθρωπισμού;

Μήπως εκείνοι που τελικά ενισχύουν περισσότερο τη Χ.Α. δεν βρίσκονται εκτός Κοινοβουλίου, αλλά στο πιο φωτεινό και εντυπωσιακό σταθερό αντικείμενο που υπάρχει στα σαλόνια μας;

Μήπως έχουν εκλεγεί πρόσφατα βουλευτές ή γράφουν στην τελευταία σελίδα εφημερίδων, που έσωσε επιφανής δημοτικός σύμβουλος μεγάλου Δήμου της Ελλάδας και που εμφανίζεται ως πολύτιμο κεφάλαιο για τη χώρα;

Μήπως κάνουν δημόσια δηλώσεις και έχουν ονόματα όλοι αυτοί;

Απλά ερωτήματα που έχουν ως βάση για την απάντησή τους μια απλή παρατήρηση: Ο ναζισμός και ο φασισμός ηττήθηκε μεν στην Ευρώπη, αλλά στρατιωτικά και όχι ιδεολογικά ή ως πολιτική πρακτική. Κι αυτό καλό είναι να μην το παραβλέπουμε ποτέ όταν προχωράμε σε τέτοιες αναλύσεις.

Χάνα Άρεντ: Η Κουλτούρα της Αντιπροσώπευσης βοηθάει την Ακροδεξιά

Hettie O'Brien

Το 1963, έχοντας δραπετεύσει από τη Γερμανία για τη Νέα Υόρκη, η πολιτική φιλόσοφος Χάνα Άρεντ έγραψε ότι: “κανείς δε θα μπορούσε να ονομάζεται ούτε ευτυχισμένος ούτε ελεύθερος χωρίς να συμμετέχει και να κατέχει ένα μερίδιο στη δημόσια εξουσία”. Αν ήταν ζωντανή και έβλεπε το Brexit, τη θέση κυριαρχίας του Ντόναλντ Τραμπ και την εκλογή του Ζαΐρ Μπολσονάρο, πιθανότατα η Άρεντ να θρηνούσε για την αμείωτη πίστη των φιλελεύθερων

στην αντιπροσωπευτική δημοκρατία.

Η ανάλυση της Άρεντ για τη σύγχρονη δημοκρατία έχει ως σημείο εκκίνησης τη Γαλλική και την Αμερικανική Επανάσταση. Το πνεύμα που ενέπνευσε αυτές τις επαναστάσεις χάθηκε, προς απογοήτευση της Άρεντ, στους επόμενους αιώνες. Οι σύγχρονοι πολίτες έχασαν τις πολιτικές τους ελευθερίες· εκεί όπου κέρδισαν πολιτικές ελευθερίες και εκλεγμένα κόμματα, παραχώρησαν την εξουσία του να συμμετέχουν ενεργά στην πολιτική διακυβέρνηση. Όπως έγραψε η Άρεντ, **“η πολιτική ελευθερία, γενικά μιλώντας, σημαίνει το δικαίωμα να συμμετέχεις στη διακυβέρνηση ή δε σημαίνει τίποτα”**. Δεν ήταν αρκετό, σκέφτηκε, να ακολουθείται κυρίως ένα χομπσιανό σχέδιο, κατά το οποίο οι άνθρωποι μεταθέτουν τις δυνάμεις της αυτοδιαχείρισης σε έναν κυρίαρχο θεσμό, ο οποίος δρα στο όνομα τους.

Η απογοήτευσή της για την αντιπροσωπευτική δημοκρατία προήλθε από την προσωπική της εμπειρία. Η Άρεντ, μια Εβραία που είχε βιώσει την άνοδο του εθνικοσοσιαλισμού στη Γερμανία, αναγνώρισε πώς η δημόσια δυσπιστία μέσα σε ένα σύστημα αντιπροσωπευτικών κομμάτων δημιούργησε το γόνιμο έδαφος για μια “νοοτροπία των μαζών”, που στοχοποιούσε τους περιθωριοποιημένους. Αντί του να περιορίζει τον εξτρεμισμό ή να προστατεύει τις πολιτικές μειονότητες, η Άρεντ θεώρησε την αντιπροσωπευτική δημοκρατία ως μέρος του προβλήματος. Περιορίσε τα συμφέροντα των πολιτών στον ιδιωτικό τομέα, χωρίς να προσφέρει βήμα για να ακούγονται οι γνώμες των άλλων ή να διαμορφώνονται δημόσια ιδέες. Σε μία κοινοβουλευτική δημοκρατία, η μόνη αρένα πολιτικής έκφρασης είναι η κάλπη -ένα αμβλύ εργαλείο που εγκλωβίζεται στην τυραννία της πλειοψηφίας.

Ως απάντηση σε αυτές τις ανεπάρκειες, η Άρεντ εξέλιξε ένα δικό της μοντέλο, αυτό της **δημοκρατίας των συμβουλίων**. Η ιδέα της ήταν απλή: οι ντόπιοι θα συναντιούνται σε συνελεύσεις για να συζητούν τις πολιτικές υποθέσεις και να εκλέγουν άτομα που θα εκπροσωπούν τα συμφέροντά τους στα ανώτερα συμβούλια.

Αυτές οι ιδέες ήταν εμπνευσμένες από την Αθηναϊκή Δημοκρατία,

όπου οι πολίτες συνδιαλέγονταν για την πολιτική στη δημόσια σφαίρα της πόλης-κράτους. Στην Αθήνα αυτό ήταν το μέρος για τις πολιτικές υποθέσεις, ενώ ο οίκος -το σπίτι- αποτελούσε την ιδιωτική σφαίρα της οικογένειας, των γυναικών και των σκλάβων. “Ο μόνος αναγκαίος υλικός παράγοντας στην παραγωγή της εξουσίας είναι η συμβίωση των ανθρώπων”, υπογράμμισε η Άρεντ στο βιβλίο της *Η ανθρώπινη κατάσταση*, το 1958, και η πόλη-κράτος είναι “παραδειγματική για όλη τη δυτική πολιτική οργάνωση”.

Η Άρεντ είχε κάποια ζωντανά παραδείγματα για τη δημοκρατία των συμβουλίων. Στρεφόταν προς την Παρισινή Κομμούνα, τα Ρωσικά Σοβιέτ του 1905 και του 1917 και τα αυθόρμητα Συμβούλια του 1956 κατά την Ουγγρική Επανάσταση. Τέτοιου είδους εγχειρήματα αποτέλεσαν για την ίδια οι ιδανικές μορφές, διαμορφωμένες σε εποχές όπου η συμμετοχή ήταν ζήτημα ζωής ή θανάτου. Όπως σημειώνει κριτικά η Margaret Canovan, “ασυνήθιστες πολιτικές τέτοιου είδους... (είναι) εξαιρέσεις και ποτέ δεν θα μπορούσαν να αποτελέσουν ένα ολοκληρωμένο υποκατάστατο για την κοινότητα πολιτική των συμφερόντων”. Κατά την επανάσταση ή τον πόλεμο, η πολιτική λαμβάνει έναν επείγων χαρακτήρα, που δεν μπορεί να επαναληφθεί. Η πρόκληση αυτή εγγυάται ότι πολίτες κάθε είδους θα συμμετάσχουν στην καθημερινή πρακτική της δημοκρατίας.

Η κεντρική ανησυχία της Άρεντ ήταν ότι η αντιπροσωπευτική δημοκρατία ήταν πάντοτε ασταθής και ανεπαρκής. Από τότε που έγραψε το *Για την επανάσταση*, το 1963, η θεωρία της για τη δημοκρατία των συμβουλίων έμεινε στην αφάνεια. Αντί αυτού, οι ακαδημαϊκοί και οι δημοσιογράφοι, προτιμούν να επικεντρώνονται στο, πιο εσωτερικά συνεκτικό, τόξο του δημοφιλούς της έργου πάνω στον ολοκληρωτισμό. Παρ’ όλα αυτά, τα επιχειρήματά της για μια δημοκρατία των συμβουλίων ήταν προφητικά. Η μακρόχρονη διορατικότητα της Άρεντ δεν συνίστατο στο να παραδώσει μία τέλεια θεωρία. Περισσότερο ήταν να διαγνώσει τα προβλήματα, από τα οποία πάσχει ακόμα η αντιπροσωπευτική δημοκρατία στις μέρες μας.

Το παρόν αποτελεί απόσπασμα του κειμένου της Hettie O'Brien.
Πηγή: **Versobooks**.
Μετάφραση: Γιώργος Πουλόπουλος

Έθνος-Κράτος, Εθνικισμός & η Ανάγκη για Ρίζες

Yavor Tarinski

*Το Κράτος είναι κάτι το ψυχρό που δεν μπορεί να εμπνεύσει
αγάπη,
αλλά το ίδιο σκοτώνει, καταπνίγει οτιδήποτε μπορεί να
αγαπηθεί·
έτσι κάποιος αναγκάζεται να το αγαπήσει, αφού δεν υπάρχει
τίποτα άλλο.
Αυτό είναι το ηθικό μαρτύριο των ανθρώπων σήμερα.
Simone Weil[1]*

Η επίδραση που έχει σήμερα ο εθνικισμός μπορεί να αποδοθεί στο
αίσθημα ξεριζώματος που βιώνουν οι άνθρωποι στη σύγχρονη
νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Η ανθρώπινη ανάγκη της
αίσθησης του «ανήκειν» σε μια κοινότητα, μέσα σε ένα γνώριμο
χωροχρονικό περιβάλλον, αγνοείται συστηματικά από το κυρίαρχο
ετερόνομο παράδειγμα του ατομικισμού και της εκμετάλλευσης.

**Το ρίζωμα αποτελεί μια από τις σημαντικότερες, μα
παραμελημένες, ανθρώπινες ανάγκες. Οι άνθρωποι «ριζώνουν» όταν
όχι μόνο αισθάνονται ασφαλείς, αλλά όταν συμμετέχουν ενεργά
και οργανικά στη ζωή της κοινότητάς τους, διατηρώντας με αυτόν
τον τρόπο ζωντανά ορισμένα χαρακτηριστικά από το παρελθόν και
προσδοκίες για το μέλλον. Όταν γεννιέται, κάθε ανθρώπινο ον**

συνδέεται με έναν συγκεκριμένο τόπο γέννησης, με παραδόσεις και με ένα κοινωνικό περιβάλλον. Όπως γράφει η φιλόσοφος Simone Weil:

Κάθε ανθρώπινο ον χρειάζεται να έχει πολλαπλές ρίζες. Είναι καλό για αυτό να αντλεί σχεδόν το σύνολο της ηθικής, πνευματικής και ψυχικής του ζωής από το περιβάλλον του οποίου αποτελεί φυσικό τμήμα. [2]

Στην παρούσα κατάσταση του ξεριζώματος, παρ'όλα αυτά, το Έθνος-Κράτος, και τελικά ο εθνικισμός, εμφανίζεται ως το μοναδικό απομεινάρι ανθρώπινης συλλογικότητας που σχετίζεται με την ακριβή γεωγραφική περιοχή και ιστορικότητα ανάμεσα σε ψηφιοποιημένα παγκόσμια ρεύματα εξουσίας και κεφαλαίου.

Το σύγχρονο ψευδο-ρασιοναλιστικό παράδειγμα που τοποθετεί την κατανάλωση και την ατομική επιτυχία ως τον κύριο στόχο της ζωής έχει φτάσει να φθείρει όλους τους κοινωνικούς δεσμούς και τις συνεκτικές φαντασιακές σημασίες. Όπως εξηγεί ο Καστοριάδης στο άρθρο του «*Η Κρίση της Σύγχρονης Κοινωνίας*», αυτές οι διαδικασίες έχουν φτάσει να παράγουν μια **κρίση ασημαντότητας** στις αποκαλούμενες ανεπτυγμένες φιλελεύθερες κοινωνίες η οποία εξαπλώνεται βραδέως σε όλους τους δορυφόρους τους στον αναπτυσσόμενο κόσμο [3]. Σε μια τέτοια κρίση οι κοινωνικοί δεσμοί εξαλείφονται, ακόμη και σε οικογενειακό επίπεδο, και η μόνη οντότητα που μένει να παρέχει οποιουδήποτε είδους ταυτότητα, τόσο σε κοινωνικό όσο και σε ατομικό επίπεδο, η οποία να συνδέει το μέλλον, το παρόν και το παρελθόν, φαίνεται να είναι το Έθνος-Κράτος.

Η πραγματικότητα όμως είναι αρκετά διαφορετική. Έχουν υπάρξει, και σε έναν βαθμό υπάρχουν ακόμα, πολλά άλλα επίπεδα ανθρώπινων συλλογικοτήτων με αναφορά στο κοινό έδαφος σε πολύ μικρότερη, αποκεντρωμένη και ανθρώπινη κλίμακα όπως ο δήμος, η πόλη, το χωριό, η επαρχία, κλπ. Το έθνος, ή με άλλα λόγια το Κράτος, έρχεται να τα αντικαταστήσει όλα αυτά, ομογενοποιώντας τις διάφορες κουλτούρες και παραδόσεις μέσα στα σύνορά του, στην προσπάθειά του να εγκαθιδρύσει την εξουσία του ως τη μόνη

νόμιμη. Η εθνική ταυτότητα, επομένως, έρχεται να αντικαταστήσει ή να κυριαρχήσει πάνω σε κάθε άλλον συνδετικό δεσμό.

Όπως αναφέρει η Simone Weil: Το πολυτιμότερο αγαθό του ανθρώπου, μέσα στον κόσμο της χρονικότητας, δηλαδή η συνέχειά του μέσα στον χρόνο πέρα από τα όρια που θέτει η ανθρώπινη ύπαρξη σε κάθε κατεύθυνση, αυτό το αγαθό εναποτέθηκε πλήρως στα χέρια του Κράτους.[4]

Η Ανάδυση του Έθνους-Κράτους

Τα έθνη αποτελούν πρόσφατη ανακάλυψη, αν λάβουμε υπ'όψιν το χρονικό διάστημα που καταλαμβάνουν μέσα στο σύνολο της ανθρώπινης ιστορίας. Συνδέονται με τη λογική του κρατισμού (*etatism*) και την εμφάνιση του Έθνους-Κράτους. Πριν, όμως, να κυριαρχήσει το έθνος στο κοινωνικό φαντασιακό, η ανθρώπινη συνέχεια στον χώρο και στον χρόνο εκφραζόταν μέσω των κοινών ανθρώπινων εμπειριών, για παράδειγμα, στις μεσαιωνικές πόλεις. Υπήρχε και τότε μια **αίσθηση του «ανήκειν»**, αλλά πιο ρευστής φύσεως· χωρίς να ορίζεται, δηλαδή, αποκλειστικά μέσα σε αυστηρά εδαφικά σύνορα, συγκεκριμένα γλώσσα ή στενά πολιτισμικά χαρακτηριστικά.

Αυτό που δεν υπήρχε πριν την ανάδυση του Έθνους-Κράτους ήταν αυτή η **μόνιμη, αυστηρώς ορισμένη, πατριωτική αφοσίωση, σε μαζική κλίμακα, σε ένα μόνο αντικείμενο**. Τα αισθήματα του «ανήκειν» και της αφοσίωσης ήταν πολύ πιο διάχυτα και διάσπαρτα, συνεχώς μεταβαλλόμενα σύμφωνα με κοινές ομοιότητες και μεταβαλλόμενους κινδύνους. Ο χαρακτήρας τους ήταν συνήθως πολύ πιο περίπλοκος, καθώς τα αισθήματα αυτά ποίκιλαν μεταξύ διασυνδεόμενων ομάδων και περιοχών: το «ανήκειν», δηλαδή, σε μία συγκεκριμένη επαγγελματική συντεχνία, πόλη, περιοχή, κοινότητα, ηγέτη, θρησκεία ή φιλοσοφική τάση. Δεν υπήρχε μια μοναδική, υπερ-κοινωνική, εθνική ταυτότητα πάνω από όλες τις άλλες ενδο-κοινωνικές αλληλεπιδράσεις.

Αυτό άλλαξε με την άνοδο των Εθνών-Κρατών.

Το γραφειοκρατικό σώμα του Κράτους και ο εθνικισμός -ως η απόλυτη εσωτερίκευση της εθνικής ταυτότητας από την κοινωνία- επιχειρούν να ομοιογενοποιήσουν το σύνολο των ανθρώπων, που αναγνωρίζουν την κυριαρχία του ενός ίδιου κρατικού μηχανισμού. Έτσι, όπως αναφέρει η Weil, όταν κάποιος μιλά για εθνική κυριαρχία, στην πραγματικότητα εννοεί την κυριαρχία ενός Έθνους-Κράτους.[5] Σε μία διακυβέρνηση, δηλαδή στην τέχνη του να ασκείς κρατική πολιτική, η εξουσία δεν εδράζεται στη συλλογική διάθεση του λαού αλλά απορροφάται ολοκληρωτικά από τον απάνθρωπο, ανελέητο και γραφειοκρατικό κρατικό-ετατιστικό μηχανισμό.

Η πλήρης πρόσδεση του τελευταίου στην εξουσία, όπως διαμορφώνεται μέσω της **διαρκούς αστυνόμευσης της καθημερινής ζωής**, προκαλεί από τη μια, ανθρώπινα αισθήματα καχυποψίας, μίσους και φόβου, ενώ από την άλλη, το εθνικό στοιχείο απαιτεί την απόλυτη αφοσίωση και θυσία στην ίδια ακριβώς δομή, ενισχύοντας την απόλυτη κυριαρχία της σε υλικό και γνωσιακό επίπεδο. Αυτά τα, φαινομενικά παράδοξα, χαρακτηριστικά αλληλοσυμπληρώνονται λογικά. Η πλήρης συγκέντρωση εξουσίας στα χέρια μιας υπερ-κοινωνικής γραφειοκρατικής οντότητας απαιτεί από αυτή (την οντότητα) να εμφανίζεται στα υποκείμενά της ως μια απόλυτη αξία, ως μια άστοργη ειδωλολατρία, στην οποία η Weil παραθέτει τη ρητορική ερώτηση – *τι θα μπορούσε να είναι πιο τερατώδες, πιο σπαρακτικό;*[6]

Σε αντίθεση με τις απόλυτες μοναρχίες του παρελθόντος, στις οποίες οι βασιλιάδες παρουσιάζονταν ως άμεσοι απόγονοι του θεού, τα σύγχρονα Έθνη-Κράτη παρουσιάζονται ως εκκοσμικευμένα. Συνεχίζουν, όμως, να υπάγονται σε ένα μεταφυσικό φαντασιακό: τέτοιο που δεν σχετίζεται με τη θρησκεία ή τον θεό, αλλά με τους χομπσιανούς φόβους για τον λαό και τον βεμπεριανό γραφειοκρατικό ρατιοναλισμό.

Το Κράτος δεν αποτελεί ένα ιερό είδωλο, αλλά ένα υλικό αντικείμενο που υπηρετεί έναν «αυταπόδεικτο», εθνικά καθορισμένο σκοπό, ο οποίος πρέπει να ισχύσει πάνω από κάθε τι

άλλο. Προσδιορίζει, όπως αναφέρει ο Κούρδος επαναστάτης Abdullah Ocalan, ένα πλήθος από χαρακτηριστικά όπως: έθνος, πατρίδα, εθνική σημαία, εθνικός ύμνος και πολλά άλλα, των οποίων ο σκοπός είναι να αντικαταστήσουν παλιότερα θρησκευτικής βάσης, χαρακτηριστικά.[7] Η έννοια της εθνικής ενότητας θυμίζει αλλά προχωράει ακόμη πιο πέρα από θρησκευτικές ιδέες, όπως είναι η «Ενότητα με τον Θεό». Γίνεται θεϊκή με έναν απόλυτο τρόπο.

Για να μπορέσει να πετύχει αυτή την πλήρη απορρόφηση όλης της κοινωνικής ζωής, πασχίζει να διαλύει συστηματικά όλες τις οργανωμένες και αυθόρμητες εκφάνσεις της δημόσιας συναναστροφής, ώστε να παραμένει **ο μόνος σύνδεσμος ανάμεσα στο παρελθόν και το παρόν, όπως επίσης και η μόνη κοινωνική και ατομική σημασία**. Αυτός ο ανταγωνισμός ανάμεσα στο Κράτος και την κοινωνία, που παίρνει τη μορφή της προσπάθειας του πρώτου να υποβαθμίζει διαρκώς τον δημόσιο χώρο και χρόνο, έχει μικρή αλλά ακατάπαυστη ένταση. Η διαδικασία αυτή είναι αόρατη από την κοινωνική συνείδηση, λόγω της προσοχής που απαιτείται από τη μεριά του Κράτους ώστε να μην χάσει την υπεροχή και τη νομιμοποίηση που του παρέχει ο εθνικισμός.

Το αποτέλεσμα αυτής της εθνικής γραφειοκρατικοποίησης της καθημερινής ζωής είναι η επιβολή, στο φαντασιακό των ανθρώπων, στοιχείων δουλικότητας, παθητικότητας και συμμόρφωσης, ώστε να μπορούν δύσκολα να φανταστούν την κοινωνική αλληλεπίδραση μακριά από το Έθνος-Κράτος.

Έθνος-Κράτος και Σύνορα

Η δυναμική του Κράτους και του εθνικισμού οριοθετεί αυτούς που βρίσκονται μέσα στα σύνορά τους, τόσο σε εδαφικό όσο και σε χρονικό επίπεδο. Απ'τη μια μεριά, τους περιφράζει μέσω των εδαφικών συνόρων, ενώ από την άλλη, μέσω της υποταγής του ανθρώπινου φαντασιακού σε πατριωτικές ταυτότητες. Συνεπώς, η κοινωνική ροή ιδεών μέσα στον χώρο και τον χρόνο εμποδίζεται. Αυτά τα εθνικά διαμερίσματα περιορίζουν την ανθρώπινη δημιουργικότητα και παρόλο που δεν την πνίγουν εντελώς,

μειώνουν σημαντικά τις δυνατότητές της, τοποθετώντας στο διάβα της συνοριακούς ελέγχους, γραφειοκρατικές τυπικότητες, πατριωτικά δόγματα και εθνικούς ανταγωνισμούς.

Η Simone Weil προτείνει ότι μια λεπτομερέστερη μελέτη της ιστορίας θα αποκαλύψει τη συντριπτική διαφορά μεταξύ της ροής των ιδεών και των πολιτισμών σε προ-εθνικές περιόδους και στη σύγχρονη εποχή της κρατικής πολιτικής και του καπιταλισμού.[8] Χωρίς να ρομαντικοποιούμε την Αρχαιότητα και τον Μεσαίωνα, μπορεί σε αυτές τις περιόδους να δει κανείς τη ρευστή, δημιουργική, γεμάτη περιέργεια σχέση που οι κάτοικοι των πόλεων και των περιοχών, από διαφορετικά πολιτισμικά και εδαφικά υπόβαθρα, είχαν μεταξύ τους αλλά και με την ιστορία τους, το παρόν και το μέλλον.

Σήμερα απ' την άλλη, ενώ είμαστε, υποτίθεται, συνδεδεμένοι παγκοσμίως ο ένας με τον άλλο και ενώ ο πλανήτης έχει γίνει, όπως λέγεται, ένα «γιγάντιο χωριό», παρατηρούμε μεγαλύτερη καχυποψία για τον ξένο, μεγαλύτερο φόβο για το άγνωστο, απ' ό,τι θα μας υποδείκνυε η πρόσβασή μας στη γνώση, την επιστήμη και την τεχνολογία. Ένας από τους κύριους λόγους που συμβαίνει αυτό είναι η **ολοένα και βαθύτερη περίφραξη του δημόσιου χώρου και χρόνου από την κρατική πολιτική και τον εθνικισμό.**

Παρόμοιες διεργασίες έχουν παρατηρηθεί κι από άλλους στοχαστές όπως ο David Graeber, ο οποίος στο βιβλίο του *The Utopia of Rules: On Technology, Stupidity and the Secret Joy of Bureaucracy*[9], σημειώνει τις ανεκπλήρωτες υποσχέσεις της υψηλά επιστημονικής, τεχνολογικής εποχής που ήδη διανύουμε. Αυτές τις αποτυχημένες προσδοκίες τις αποδίδει στην **πολιτισμική στροφή από την πραγματικότητα στην προσομοίωση**, η οποία είναι άμεσο αποτέλεσμα των καπιταλιστικών και γραφειοκρατικών δυναμικών που ξερίζωσαν τις κοινωνίες από την οργανική εμπειρία και την εμπλοκή με τον δημόσιο χώρο και χρόνο.

Η Εθνική Αίσθηση της Αδικίας και της Αφασίωσης

Στο εθνικό συγκείμενο της κρατικής πολιτικής, κάθε έννοια δικαιοσύνης ιδιοποιείται από την επεκτατική φύση του Κράτους και υποβάλλεται σε αυτή. Όντας μια οντότητα που στοχεύει στη συγκέντρωση εξουσίας, βρίσκεται συνεχώς σε ανταγωνιστική σχέση με άλλους παρόμοιους σχηματισμούς, όπως και με τις κοινωνικές εξεγέρσεις αναδιανομής της εξουσίας. Τα κράτη πάντα παρουσιάζουν τους εαυτούς τους στη θέση του αδικημένου όσον αφορά τον εθνικό τους στόχο για πλήρη κυριαρχία.

Σύμφωνα με την Hannah Arendt: *Ο φυλετικός εθνικισμός [πατριωτισμός] επιμένει πάντα ότι οι δικοί του άνθρωποι περιτριγυρίζονται από «έναν κόσμο εχθρών» – «έναν εναντίον όλων» – και ότι υπάρχει μια θεμελιώδης διαφορά μεταξύ των ανθρώπων του και όλων των άλλων.*[10]

Η δικαιοσύνη χάνει το νόημά της και απορροφάται από την πατριωτική ρητορική. Μετατρέπεται σε ένα εργαλείο μέσω του οποίου το Έθνος-Κράτος διαχειρίζεται και καταδικάζει τους αντιπάλους του σε γεωπολιτικό και σε εσωτερικό/δομικό επίπεδο (ως εθνικό κίνδυνο και ως εθνικούς προδότες, αντίστοιχα). Αυτή η επιβεβλημένη αίσθηση κοινωνικής αδικίας χρησιμοποιείται για να καλύψει το κενό που δημιουργείται από τις ξεριζωμένες φαντασιακές σημασίες, οι οποίες συσχετίζουν τους ανθρώπους και τις κοινότητές τους με τα πραγματικά εδαφικά περιβάλλοντα και τις ζωηρές κουλτούρες. Προσπαθεί να μετατρέψει τις ενέργειες, που γίνονται στο όνομα της πατρίδας, σε αγώνα ενάντια στην παγκόσμια αδικία.

Αλλά απ' τη στιγμή που αυτό το αίσθημα εθνικής αδικίας είναι θεαματικού και όχι οργανικού χαρακτήρα, οδηγεί συχνά σε ακραίες συμπεριφορές όπως την ξενοφοβία, τον ρατσισμό, τις διακρίσεις κλπ. Έτσι, δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι η Weil καταλήγει στο ότι ο φασισμός είναι πάντα στενά συνδεδεμένος με μια συγκεκριμένη μορφή πατριωτικού αισθήματος.[11]

Σπάζοντας όλους τους οργανικούς δεσμούς της δημόσιας ζωής και αντικαθιστώντας τους με την **πατριωτική δικαιοσύνη**, το Κράτος

γίνεται η μόνη οντότητα στην οποία μπορεί κανείς να **δεσμευτεί αφοσίωση**. Με αυτόν τον τρόπο, τερατωδίες που ενορχηστρώνονται από εθνικές γραφειοκρατίες υιοθετούνται συχνά από το λαϊκό αίσθημα ως δίκαιες. Όπως εξηγεί ο ριζοσπάστης γεωγράφος David Harvey, η εθνική ταυτότητα είναι το κύριο μέσο από το οποίο το Κράτος αντλεί νομιμοποίηση και συναίνεση για τις πράξεις του.[12]

Αυτός είναι ο λόγος που οι άνθρωποι οικειοθελώς συμμετέχουν σε πολέμους που θα τους κοστίσουν πολλά, αν όχι την ίδια τους τη ζωή, ενώ ενδυναμώνουν, χωρίς να θέτουν σε κίνδυνο, τους κυβερνήτες τους, οι οποίοι προκάλεσαν τη σύγκρουση εξαρχής. Είναι αυτή η **φαντασιακή σημασία της εθνικής αφοσίωσης** ενάντια στην απόλυτη αδικία, που έχει οδηγήσει κοινωνίες να σφάξουν η μια την άλλη. Αυτή είναι, σχεδόν σίγουρα, και η μηχανή που υποκινεί τη σημερινή άνοδο της ξеноφοβίας και του ρατσισμού ανάμεσα στους ανθρώπους στις «ανεπτυγμένες χώρες». Ο εθνικισμός τους οδηγεί στο να βλέπουν τους εαυτούς τους σαν θύματα αυτών που αναζητούν καταφύγιο από τα χαλάσματα του «Τρίτου Κόσμου», αμελώντας το γεγονός ότι η λεηλασία και η εκμετάλλευση, που ενορχηστρώνουν τα δικά τους έθνη, είναι αυτά που προκαλούν τα σημερινά μεταναστευτικά κύματα.

Αναπαραγωγή των Ιεραρχιών

Η αίσθηση του ξεριζώματος σιγά σιγά διαπερνά το κοινωνικό φαντασιακό. Τα μακριά πλοκάμια των κυρίαρχων γραφειοκρατικών μηχανισμών τους εγκαθιστούν μέσα στην καθημερινή ζωή των ανθρώπων, κάνοντας σχεδόν αδύνατο το να μη δει κανείς τα πάντα με όρους εθνών, κρατών και καπιταλιστικών σχέσεων.

Η τρέχουσα, όμως, ετερόνομη κοσμοθεωρία αναδημιουργείται, συνήθως, ακόμη και από αυτούς που επαναστατούν εναντίον της. Κοινωνικές κινητοποιήσεις που υψώνονται ενάντια σε εξουσιαστικά καθεστώτα ή εκμεταλλευτικά/παρασιτικά καπιταλιστικά συστήματα τείνουν να αντικαθιστούν σιγά σιγά τα αρχικά δημοκρατικά τους χαρακτηριστικά με την ίδρυση ιεραρχιών και ηγεμονικών λατρειών, που μιμούνται την πατριωτική πίστη

στο Έθνος-Κράτος. Αυτό συμβαίνει ειδικότερα, αλλά δυστυχώς δεν σταματά εκεί, στα κινήματα που παλεύουν για την κοινωνική αλλαγή σε επίπεδο αντιπροσώπευσης αφού, όπως σωστά συμπεραίνει ο Max Weber, *κανένα κόμμα, όποιο και να είναι το πρόγραμμά του, δεν μπορεί να οδηγήσει αποτελεσματικά το Κράτος χωρίς να γίνει εθνικό.*[13]

Όντας ξεριζωμένοι από το φυσικό και χρονικό περιβάλλον τους, με τον άψυχο γραφειοκρατικό μηχανισμό του Κράτους ως τον μόνο σύνδεσμο ανάμεσα στο ανθρώπινο ον και τον κόσμο, οι άνθρωποι εξωθούνται να ασπάζονται αρχηγούς, των οποίων ο ρόλος θυμίζει αυτόν του κρατικού Λεβιάθαν. Μπορούμε να δούμε αυτή τη λογική στην ποπ κουλτούρα, και συγκεκριμένα στον κινηματογράφο, όπου κατασκευασμένοι σταρ παίζουν χαρακτήρες που μοιάζουν με τις σύγχρονες δημοφιλείς εκδοχές του κράτους: είτε τους αψεγάδιαστους υπερήρωες και κατασκόπους από την εποχή του Ψυχρού Πολέμου, είτε τους κυνικούς και χυδαίους, αλλά αποτελεσματικούς, αντιήρωες που έχουν διαδοθεί μέσα στη σημερινή κρίση πολιτικής αντιπροσώπευσης.

Το ξερίζωμα γεννά κι άλλο ξερίζωμα, ή ακόμη καλύτερα επεκτείνεται, διασφαλίζοντας συνεχώς τη συνέχεια των κυριαρχικών γραφειοκρατικών οργανισμών και των σχέσεων εξουσίας. Οι κίνδυνοι αυτών των διαδικασιών έχουν μελετηθεί από στοχαστές όπως η Hannah Arendt, σύμφωνα με την οποία η αφοσίωση σε θρησκευτικές ή εθνικές ομάδες και ταυτότητες οδηγεί πάντα στην παραίτηση της ατομικής σκέψης.[14] Δεν είμαστε, όμως, καταδικασμένοι να μείνουμε ξεριζωμένοι, και άρα εύκολα ελεγχόμενοι και χειραγωγήσιμοι. Δυνατότητες για ρίζωμα μπορούν να βρεθούν παντού γύρω μας, οι οποίες εδράζονται πέρα από τις ιδεολογικές μυστικοποιήσεις του σύγχρονου ετερόνομου συστήματος.

Δημιουργώντας Ρίζες

Το να ριζώνεις σημαίνει να αποκαθιστάς την αίσθηση του «ανήκειν» που νιώθει κανείς ως προς το κοινωνικό και πολιτισμικό του περιβάλλον, μέσω αμοιβαίας ευθύνης. Υπάρχει η

ανάγκη να γίνει, όπως προτείνει ο Andre Gorz, «το έδαφος κάποιου» βιώσιμο ξανά.[15] Οι άνθρωποι χρειάζονται να συνδέονται με τις πόλεις και τα χωριά τους μέσω άμεσης συμμετοχής, «από τα κάτω», στη διαχείρισή τους και να τα διαμορφώνουν σύμφωνα με τις πραγματικές κοινωνικές ανάγκες στον συνεχώς μεταβαλλόμενο κόσμο, αντί να ακολουθούν έναν προκαθορισμένο και στείο γραφειοκρατικό σχεδιασμό.

Όπως το θέτει ο Gorz, η γειτονιά ή η κοινότητα πρέπει για άλλη μια φορά να γίνουν ο μικρόκοσμος, που σχηματίζεται από και για όλες τις ανθρώπινες δραστηριότητες, εκεί όπου οι άνθρωποι μπορούν να δουλέψουν, να ζήσουν, να ξεκουραστούν, να μάθουν, να επικοινωνήσουν και να κουβεντιάσουν, και τον οποίο διαχειρίζονται μαζί σαν το μέρος της κοινής τους ζωής.[16] Οι δημοκρατικές συνομοσπονδίες, σε αντίθεση με τα Έθνη-Κράτη, μπορούν ουσιαστικά να συντονίσουν τις δραστηριότητες τέτοιων χειραφετημένων και ριζωμένων κοινοτήτων, επιτρέποντάς τους να επανακτήσουν τον δημόσιο χώρο και χρόνο τους από την εθνικιστική κυριαρχία.

Αυτό απαιτεί την επανεκκίνηση της δημιουργικής δραστηριότητας του κόσμου. **Η αρχαία ελληνική έννοια της αστυνόμου οργάνου, [17] δηλαδή το πάθος για τα κοινά και της δημιουργίας θεσμών, πρέπει να γίνει ζωτική κοινωνική και ατομική σημασία που δίνει νόημα στη ζωή, έτσι ώστε να επιτρέψει στην υπεύθυνη συμμετοχικότητα να αντικαταστήσει την ανευθυνότητα που καλλιεργεί ο καπιταλισμός.**

Αυτό το ρίζωμα δεν μπορεί να γίνει κατά παραγγελία και εξ' άνωθεν από «τεχνητές», δηλαδή εξωκοινωνικές, κατασκευές όπως εκλογικά κόμματα ή ισχυρούς ηγέτες, για λόγους που ήδη διερευνήσαμε παραπάνω. Αντιθέτως, πρέπει να εκπορεύονται από αμεσοδημοκρατικές οργανώσεις που αναδύονται με οικολογικό τρόπο μέσα στην καθημερινή ζωή από καθημερινές ανάγκες. Σπόροι αυτού του τύπου οργάνωσης υπάρχουν ήδη, σε εμβρυακό επίπεδο, στα σύγχρονα περιβάλλοντα με τη μορφή συνελεύσεων γειτονιάς μέσα σε αστικές εξεγέρσεις, αγορές χωρίς μεσάζοντες μέσα στην οικονομική κρίση, και ακόμα και σε τακτικές συνελεύσεις στις

πολυκατοικίες. Οι πολιτικοί ακτιβιστές και οι οργανωμένες ομάδες θα πρέπει να ενθαρρύνουν και να αναπτύσσουν το πολιτικό στοιχείο σε τέτοιες περιπτώσεις και σε αυθόρμητα κοινωνικά κινήματα, αφού η πολιτική είναι αυτή που επιτρέπει στις κοινωνίες να ανακτούν τον χώρο τους και να καθορίζουν τη χρονικότητά τους.

Ένα παράδειγμα ενός τέτοιου ριζώματος μπορεί να παρατηρηθεί στην **Παρισινή Κομμούνα** και στο πώς αυτό έγινε διακριτό μέσα από ορισμένες αλλαγές στη γλώσσα. Παίρνοντας τον άμεσο έλεγχο της πόλης τους, η ανάκτηση του δημόσιου χώρου και χρόνου από τους Παρισιάνους μπορεί να ιδωθεί μέσα από την αντικατάσταση των, ως τότε, όρων από *mesdames* και *messieurs* (κυρίες και κύριοι) σε ***citoyen*** και ***citoyenne*** (αρσενικό και θηλυκό του 'πολίτη'). Όπως επισημαίνει η Kristin Ross, η παλαιότερη προσφώνηση, χρησιμοποιούμενη κυρίως από τη γαλλική μπουρζουαζία, έδειχνε **τον κορεσμένο χρόνο του Έθνους**. [18] Επιβεβαίωνε και ενέγραφε τους τότε κοινωνικούς διαχωρισμούς (δηλαδή την υπεροχή της μπουρζουαζίας πάνω στην εργατική τάξη) και τη συνέχιση μιας συγκεκριμένης πολιτικο-ιστορικής παράδοσης διακυβέρνησης και ιεραρχικής διαστρωμάτωσης.

Η εισαγωγή των όρων *citoyen* και *citoyenne* από τους Κομμουνάρους, σύμφωνα με τη Ross, υποδήλωνε τη ρήξη με το εθνικό «ανήκειν». Μπορούμε να πούμε ότι καλούσε σε μία επαναστατική απομάκρυνση από την τεχνητή/εξωκοινωνική εθνική ομαδοποίηση, με κατεύθυνση προς ένα λαϊκό ρίζωμα μιας άλλης πολιτικο-ιστορικής παράδοσης, που χρονολογείται πίσω στην ανάδυση της Αθηναϊκής Πόλεως.

Υποδήλωνε μια νέα πολιτικοποιημένη σχέση, την οποία απέκτησαν οι άνθρωποι με το περιβάλλον και τη χρονικότητά τους και με τον τρόπο που συνέδεσαν τον εαυτό τους με την πόλη και την ιστορία τους: από τη μια, άρχισαν να βλέπουν τους εαυτούς τους **ως επιστάτες της πόλης τους**, διαχειρίζοντάς τη συλλογικά· από την άλλη, άρχισαν να αντιλαμβάνονται την ιστορία ως **δημιουργία**, στην οποία έχουν ενεργό ρόλο. Οι όροι *citoyen* και *citoyenne* δεν αναφέρονταν σε ένα συγκεκριμένο κοινωνικό

στρώμα, μέρος μιας εθνικής οντότητας, αλλά σε μια έκφραση ισότητας και αμοιβαίου πάθους για την πολιτική συμμετοχή στις δημόσιες υποθέσεις. Μπορούμε μόνο να φανταστούμε πώς αυτή η νέα δημοκρατική κουλτούρα θα μπορούσε να αναπτυχθεί μακροπρόθεσμα, αν η Κομμούνα δεν καταστέλλόταν βίαια από τον Γαλλικό Στρατό έπειτα από τρεις μόλις μήνες ύπαρξης.

Συμπερασματικά

Σήμερα βλέπουμε πως οι κοινωνίες των ξεριζωμένων ανθρώπων ασπάζονται πρόθυμα αφηγήσεις όπως ο εθνικισμός, που εγείρουν μίσος και φόβο και που τελικά οδηγεί στην κοινωνική υποβάθμιση και κανιβαλισμό. Το ψευτοδίλημμα που παρουσιάζεται στο σύγχρονο άτομο είναι είτε να ταχθεί με τον Μεγάλο Αδερφό, δηλαδή το Έθνος-Κράτος, για να του προσφέρει μια αίσθηση του «ανήκειν», είτε να γίνει ένα είδος νεοφιλελεύθερου «space cowboy», που περιπλανάται μόνος στον κόσμο ψάχνοντας πράγματα και εμπειρίες προς κατανάλωση χωρίς καμία αίσθηση αυτοπεριορισμού ή ηθικών φραγμών. Και οι δύο, όμως, αυτές οι επιλογές δυναμώνουν η μία την άλλη, δημιουργώντας έναν βάρβαρο κύκλο.

Αυτό που μοιάζει να μην φαίνεται με «γυμνό μάτι» είναι η τρίτη επιλογή, του ριζώματος των ανθρώπων μέσω της επαναδημιουργίας του δημόσιου χώρου και του πολιτικού χρόνου στη βάση της αμεσοδημοκρατικής αυτοχειραφέτησης. Αυτό σημαίνει την αποκοπή της ιστορίας από την αποστειρωμένη πραγματικότητα του Έθνους-Κράτους και τη σύνδεσή της, απ' την άλλη, με την οργανική εμπειρία της ζωής στις πόλεις και τα χωριά μας. Τα ιστορικά γεγονότα δεν πρέπει να φιλτράρονται από τους σκοπούς της κρατικής πολιτικής αλλά από το φαντασιακό πλαίσιο-συγκείμενο της κάθε εποχής και κοινωνίας, επιτρέποντας στις κοινότητες να καθορίζουν τη χρονικότητά τους. Αυτό θα σήμαινε, επίσης, να γίνουν οι χώροι στους οποίους κατοικούμε πραγματικά δημόσιοι, δηλαδή να ελέγχονται και να διαχειρίζονται απευθείας από όσες και όσους κατοικούν και εξαρτώνται απ' αυτούς, και όχι από γραφειοκράτες ή καπιταλιστικές αγορές.

Αυτή η προσέγγιση δεν θα λύσει όλα μας τα προβλήματα, ούτε θα βάλει ένα τέλος στην ιστορία, αλλά θα μας φέρει πιο κοντά **στο παράδειγμα της κοινωνικής και ατομικής αυτονομίας**, που στην ουσία του μπορεί να παρέχει στους ανθρώπους την ελευθερία να αποφασίζουν το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον τους. Οι ιστορικές λαϊκές προσπάθειες για αυτοχειραφέτηση έχουν δείξει τις δυνατότητες μιας τέτοιας αλλαγής παραδείγματος, προσφέροντάς μας σπόρους προς χρησιμοποίηση στις σημερινές μας προσπάθειες. Είναι στο χέρι μας να αποφασίσουμε το πώς θα προχωρήσουν οι κοινωνίες μας.

Παραπομπές:

[1] Simone Weil: *The Need for Roots* (London and New York: Routledge Classics, 2005), p111

[2] Simone Weil: *The Need for Roots* (London and New York: Routledge Classics, 2005), p40

[3] Cornelius Castoriadis: *Political and Social Writings: Volume 3* (London: University of Minnesota Press, 1993), pp106-117

[4] Simone Weil: *The Need for Roots* (London and New York: Routledge Classics, 2005), p97

[5] Simone Weil: *The Need for Roots* (London and New York: Routledge Classics, 2005), p124

[6] Op. Cit. 4

[7]

<https://libcom.org/library/nation-state-not-solution-rather-problem>

[8] Simone Weil: *The Need for Roots* (London and New York: Routledge Classics, 2005), p119

[9] David Graeber: *The Utopia of Rules: On Technology, Stupidity and the Secret Joy of Bureaucracy* (London: Melville House 2015)

[10] Hannah Arendt: *Origins of Totalitarianism* (London: Harvest Book, 1973), p227

[11] Simone Weil: *The Need for Roots* (London and New York: Routledge Classics, 2005), p143

[12] Network for an Alternative Quest: *Challenging Capitalist Modernity II* (Neuss: Mezopotamya Publishing House 2015), p51

[13] Max Weber: *Political Writings* (Cambridge: Cambridge University Press, 1994), p106

[14]
<https://www.tabletmag.com/jewish-arts-and-culture/books/254461/hannah-arendt-and-gershom-scholem>

[15] Andre Gorz: “The Social Ideology of the Motorcar” in *Le Sauvage*, September-October (1973)

[16] Op. Cit. 15

[17]
<https://www.athene.antenna.nl/ARCHIEF/NR01-Athene/02-Probl.-e.html>

[18] Kristin Ross: “Citoyennes et citoyens!” in *Communal Luxury: The Political Imaginary of the Paris Commune* (New York: Verso, 2015)

Μετάφραση: Γιάννος Σταμούλης

Φασίστα, κουραμπιέ, για σένα κάθε μέρα είναι Χριστούγεννα

του Γιώργου Κτενά

Αν και οι αναρχικοί, σήμερα, δεν έχουν καταφέρει να μας εξηγήσουν ακόμα όλα όσα θα θέλαμε, είναι σαφές ότι οι κλασσικοί θεμελιωτές έχουν απαντήσεις που καλό θα είναι να ξεσκονίζουμε σε τακτά χρονικά διαστήματα. Όπως ο Μπακούνιν, που θέτει ως ένδειξη ανάπτυξης ή όχι του πολιτισμού, την ύπαρξη (και ένταση) του φυσικού πατριωτισμού. Δηλαδή την ενστικτώδη αφοσίωση σε συνήθειες (υλικές, διανοητικές κ.λπ.) της εθιμικής ζωής ενός τόπου αλλά και της απέχθειας σε κάθε τι ξένο. Οπότε είναι αντιστρόφως ανάλογη η πορεία πολιτισμού και φυσικού πατριωτισμού, που αφορά τελικά την υπερίσχυση της αγάπης και της τρυφερότητας εντός των κοινωνιών και μεταξύ των κοινωνιών και όχι του μίσους.

Στο *Μέλλον μιας αυταπάτης* ο Φρόιντ, που έχει τα κλειδιά της αντιπροσωπείας «Ψυχανάλυση», αναλύει πώς γεννήθηκε και πώς λειτουργεί η θρησκεία. Κάθε θρησκεία. Αναδεικνύοντας ως προγονική αιτία για την ύπαρξή της, το δέος του ανθρώπου απέναντι στη φύση. Αλλά και την αυθόρμητη πεθυμιά για την παρουσία του πατέρα. Σωστά συνδέει τον συνεκτικό κοινωνικό ιστό που διαχρονικά διατήρησαν οι θρησκευτικές αναπαραστάσεις, αλλά αναλύει παράλληλα και την ωμή αυταπάτη που δημιουργούν. Γιατί ως καθολική αυταπάτη δημιουργεί τη λαϊκή πρόληψη και ενισχύσει τη δύναμη της συνήθειας, αποκρύπτοντας τελικά την αλήθεια. Με τεράστιο κοινωνικό έρεισμα, που μπορεί όποτε το επιδιώξει να κατευθύνει μεγάλα ακροατήρια. Να παρατηρήσουμε, μόνο, ότι το παπαδαριό, μεγαλοπαπάδες ή και τοπικοί Παπαφλέσσες, πρωτοστάτησε στις εκδηλώσεις για τη Μακεδονία.

Με τον Αυστριακό επιστήμονα να τοποθετεί μοναδικά την προοπτική της ψυχαναλυτικής στο παρελθόν, γεννιέται το «μεθύστερο βίωμα» καθώς το μέλλον αποτελεί επιθυμία για

πορεία. Άρα το μέλλον συνδέεται με την ουτοπία, ακριβώς ως αποτέλεσμα του ριζικού φαντασιακού της ίδιας της ατομικής ψυχής που μπορεί να γίνει και, τελικά γίνεται, συλλογική. Για αυτό και ο Φουκό βλέπει στην ουτοπία ένα σώμα χωρίς σώμα, καθώς η αυτή έχει αποκοπεί από την ίδια την ψυχή των ανθρώπων. Αποτελώντας τον οδηγό τους.

Άρα πόσο ουτοπικό είναι να ονειρευόμαστε μια διαφορετική κοινωνία και ότι ένας διαφορετικός κόσμος είναι εφικτός; Όταν, για παράδειγμα, τα εθνικόφρονα ορκ απέτυχαν ακόμα και στη μαζικότητα των συγκεντρώσεών τους για τη Μακεδονία, η απάντηση είναι ξεκάθαρη. Ένα ζήτημα ήσσονος πολιτικού ενδιαφέροντος για την εξωτερική πολιτική (το οποίο μάλιστα διευθετήθηκε τάχιστα και με όρους κυριαρχίας από την ελληνική πλευρά στα Βαλκάνια), το οποίο όμως αποτελεί κέντα για το συντηρητικό ακροατήριο, δεν κατάφερε να παρουσιάσει αξιόλογη μαζικότητα ούτε πάνω στην κορύφωσή του. Σε περίοδο, μάλιστα, που η ΧΑ είχε μπετοναρισμένο έναν σοβαρό αριθμό ψηφοφόρων, όσα είδαμε αυτές τις ημέρες στο Σύνταγμα ίσως να γεννούν ελπίδα. Η απάντηση ακόμα και στο πιο βαθύ σκοτάδι, είναι το φως που μπορεί να φέρει ένα μικρό λυχνάρι. Η ουτοπία δεν πρέπει να λογίζεται ως κάτι απραγματοποίητο, όπως βιάστηκαν να μας μάθουν στα σχολεία, αλλά ως τρόπος ζωής. Κι αυτό καλό είναι να μην το ξεχνάμε ποτέ.

Ζακ Ρανσιέρ: Η Ακροδεξιά απευθύνεται ξανά στα πιο πρωτόγονα σύμβολα ταυτοτήτων

Ο Ζακ Ρανσιέρ συνομιλεί με τον Φεντερίκο Γκαλέντε, καθηγητή του Παν/μιου της Χιλής, για το έργο του, τη σύγχρονη πολιτική

και την άνοδο της ακροδεξιάς:

“Πριν από λίγες μέρες, ο Ζακ Ρανσιέρ βρέθηκε στη Χιλή, προσκεκλημένος από τον πρύτανη του Πανεπιστημίου του Βαλπαράϊσο, ο οποίος τον έχρισε επίτιμο διδάκτορα. Το απόγευμα, ενώ ήταν έτοιμος να φύγει, τον επισκέφθηκα στο ξενοδοχείο του για λογαριασμό του *TheClinic* και είχαμε μια ευρεία συζήτηση, χωρίς κατευθυντήριες γραμμές ή ακριβή θέματα, που επέτρεψαν στον φιλόσοφο να επεκταθεί σε πολλά θέματα: την τάση των δημοκρατικών κινημάτων στα πρώτα χρόνια του νέου αυτού αιώνα και τη σκοτεινή αντίθεση που ακολούθησε προσφάτως με τη νίκη του Ντόναλντ Τραμπ, τις διάφορες συνθέσεις του «λαού», τους αγώνες για ισότητα και τα πάντα ασαφή σύνορα μεταξύ των ορίων της τέχνης και εκείνων της πολιτικής.

Ο Ρανσιέρ δεν είναι ένας τυπικός φιλόσοφος: μακριά από τις αναμενόμενες παύσεις για προβληματισμό που συνήθως αναγνωρίζουμε σε έναν διστακτικό ρήτορα, μιλάει σε πλήρη ταχύτητα, απελευθερώνοντας ορδές φράσεων που εκρήγνυνται η μια μετά την άλλη, οδηγημένες από έναν ανήσυχο, γρήγορο πεζό λόγο, τον οποίο χρησιμοποιεί με πάθος για να βυθιστεί στο εκάστοτε ζήτημα. Το ύφος του είναι απότομο όσο και απλό, χαρακτηριστικό όσων αποκαλύπτουν στη φιλοσοφία μια μακρά και αγαπημένη σχέση με την **ισότητα ως προϋπόθεση κάθε πολιτικής.**”

Φεντερίκο Γκαλέντε: Ίσως πρέπει να ξεκινήσουμε με τον «λαό», μια έννοια που η πολιτική-φιλοσοφική μόδα της δεκαετίας του 1990 είχε εγκαταλείψει, αλλά την οποία πολλά από τα βιβλία σας επανεισήγαγαν. Τα πράγματα πήγαιναν καλά, ο νέος αιώνας άνοιξε με κινήματα, πορείες, “Ανοίξεις” και “Ιντιφάντες”, με τις νεοφιλελεύθερες δημοκρατίες να πέφτουν και να γίνονται κομμάτια – και ξαφνικά έχουμε την εμφάνιση των Μιτσέλ Μπατσελέ, Μάκρι, *Brexit*, Λε Πεν, Ντόναλντ Τραμπ.

Ζακ Ρανσιέρ: Πιστεύω ότι ο αιώνας, όπως λέτε, ξεκίνησε με μια χιονοστιβάδα των δημοκρατικών κινημάτων, κινήματα που με κάποιον τρόπο προσπάθησαν να δημιουργήσουν μια νέα ιδέα του «λαού». Αυτό είναι το επιχείρημά μου. Αλλά το επιχείρημά μου

είναι, επίσης, ότι ο λαός δεν υπάρχει *per se*, καθεαυτός, αλλά αποτελεί μάλλον το αποτέλεσμα μιας κατασκευής: είμαστε ο λαός όταν συναντιόμαστε σε μια πλατεία, όταν υποβάλλουμε τα αιτήματά μας, αλλά το σύνταγμα δημιουργεί επίσης έναν λαό, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης δημιουργούν έναν λαό και έτσι το ερώτημα που πρέπει να τεθεί, αυτό που με ενδιαφέρει τουλάχιστον, είναι τι λαό έχουμε τώρα;

Φ.Γ.: Και τι λαό έχουμε;

Ζ.Ρ.: Λοιπόν, θα απαντούσα στην ερώτηση από την ανάποδη. Νομίζω ότι σε χώρες όπως η Γαλλία ή οι Ηνωμένες Πολιτείες υπήρξε μια μονοπώληση αυτού του θέματος από μια πολύ μικρή πολιτική τάξη. Μέσα σε αυτή την πολιτική τάξη, η κοινοβουλευτική Δεξιά και Αριστερά έχουν γίνει όλο και πιο δυσδιάκριτες, έχουν χάσει τον ιδιαίτερο χαρακτήρα τους και τείνουν να είναι λίγο-πολύ το ίδιο σήμερα. Ταυτόχρονα, εξακολουθούν να υπάρχουν και εκείνα τα μικρότερα κινήματα που προτείνουν μια άλλη ιδέα του «λαϊκού», που δημιουργούν τον χώρο για την έκφραση ενός «εμείς». Αυτά επιδιώκουν να ξεφύγουν από τη διαρκώς αυξανόμενη ενσωμάτωση της πολιτικής εξουσίας με την οικονομική εξουσία, οπότε αυτό που έχουμε και πάλι είναι ένας διαχωρισμός μεταξύ της πολιτικής ελίτ και όλων όσων αποκλείονται από το σύστημα.

Φ.Γ.: Αλλά ο Τραμπ μιλάει για ένα μεγάλο μέρος αυτών των αποκλεισμένων, ανεξάρτητα από το πόσο δεν μας αρέσει αυτό.

Ζ.Ρ.: Ο Τραμπ καταλαμβάνει δημαγωγικά έναν άδειο χώρο: τον χώρο ενός λαού που δεν μπορεί να εκπροσωπήσει τον εαυτό του. Ο ίδιος προσποιείται ότι αντιπροσωπεύει τη βαθιά Αμερική, με τον ίδιο τρόπο που η Μαρίν Λε Πεν θυμίζει τη «*la France profonde*», ενώ αυτό που πραγματικά κάνουν είναι να παράγουν ένα είδος φαντασιακής ταυτοποίησης από τα πάνω. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το υλικό της πολιτικής είναι το συμβολικό.

Φ.Γ.: Αλλά στα κείμενά σας το υλικό της πολιτικής είναι μάλλον η απτή εμπειρία, η σχέση μεταξύ των σωμάτων, η κοινή ζωή. Εδώ

στη Χιλή υπάρχει ένα ραδιοφωνικό πρόγραμμα με την επωνυμία «La comunidad de los iguales», ενώ οι ιστορικοί μας βρίσκονται κατά κύριο λόγο σήμερα μεταξύ εκείνων που εξακολουθούν να απευθύνονται στη φωνή όσων δεν έχουν φωνή και εκείνων που διατυπώνουν, όπως ο Miguel Valderrama, ένα είδος μετα-ιστορίας, στο οποίο δεν υπάρχει πλέον κανένα κέντρο ή άξονας, κανέναν υποσχόμενο ορίζοντας, κάτι παρόμοιο δηλαδή με τον τρόπο που το θέτετε στο βιβλίο σας για τον Μπέλα Ταρ.

Ζ.Ρ.: Ναι, αλλά δεν θα συνέχισα αυτό που έγραψα για τον Μπέλα Ταρ, ενός χρόνου αναμονής ή ενός χρόνου μακριά από τις υποσχέσεις της ιστορίας, με αυτό το φαντασιακό μιας μετα-ιστορικής ή μετα-πολιτικής φύσεως, που κατά κάποιον τρόπο καταλήγει να είναι λειτουργικό στην πολιτική της συναίνεσης. Για 'μένα, αυτή είναι η ιδεολογία όσων μονοπωλούν την εξουσία σήμερα και οι υπερασπιστές αυτής της ιδεολογίας, ανεξάρτητα από τα όσα λέτε για τη μετα-ιστορία, γνωρίζουν πολύ καλά πώς να καλύψουν τον νεοφιλελευθερισμό με αυτή την **ψευδή πολιτική της συναίνεσης**. Αυτό ενισχύει την πίστη για το τέλος της πολιτικής ή, ακόμη χειρότερα, ότι η πολιτική μπορεί τελικά να περιοριστεί στη διαχείριση της εξουσίας, ενώ αυτό που συμβαίνει μάλλον είναι ο συνδυασμός δύο φαινομένων: από τη μία, η Άκρα Δεξιά παρουσιάζει τον εαυτό της ως την ενσάρκωση του λαού, στρατηγικά τοποθετημένη έξω από την 'κατεστημένη' πολιτική τάξη, ενώ από την άλλη, μας υπενθυμίζει ότι η πολιτική δεν είναι νεκρή, ότι χρειάζεται σύμβολα, ότι χρειάζεται κάποιους ορισμένους τρόπους συλλογικού συμβολισμού. Αυτό είναι το πρώτο σημείο.

Φ.Γ.: Και το δεύτερο;

Ζ.Ρ.: Δεύτερον, νομίζω ότι είναι σημαντικό να σκεφτούμε πως ο νεοφιλελευθερισμός σήμερα δεν είναι μόνο ένα οικονομικό δόγμα, είναι επίσης ένας παγκόσμιος τρόπος σκέψης. Αυτή η παγκόσμια σκέψη περιλαμβάνει την πεποίθηση ότι μια κοινωνία μπορεί να βασίζεται στην ανισότητα. Υπάρχει ένα μίσος για την ισότητα, μια περιφρόνηση, σαν η ισότητα να ήταν κάτι κακόφημο. Υπάρχει όμως και ένα παράδοξο εδώ, αφού η λέξη «νεοφιλελευθερισμός»

είναι σχεδιασμένη να προσποιείται ότι η πολιτική είναι νεκρή, ενώ συγχρόνως χρειάζεται να δοθεί στον ίδιο τον νεοφιλελευθερισμό μια πτυχή πολιτική.

Αυτό που διατηρούν οι ελίτ αυτές είναι κάτι που πιστεύω ότι δεν είναι αληθές: ότι η πολιτική μπορεί να περιοριστεί στη διαχείριση της εξουσίας και ότι η κοινότητα μπορεί να βασίζεται στην ανισότητα.

Φ.Γ.: *Ναι, αλλά πάντα ήταν κάπως έτσι.*

Ζ.Ρ.: Το σημαντικό όμως, αυτή τη φορά, έγκειται στο γεγονός ότι η Άκρα Δεξιά επιτυγχάνει και πάλι να κάνει επίκληση σε πολύ πρωτόγονα και στοιχειώδη σύμβολα ταυτοτήτων, έτσι ώστε αυτό που παράγεται να είναι μια μίξη μεταξύ των συμβόλων ταυτότητας, που επιβάλλονται από την Άκρα Δεξιά και την πολιτική πίστη σε μια προγραμματισμένη ανισότητα. Θα θυμάστε ότι μέχρι πολύ πρόσφατα στη Γαλλία, αλλά και στις Ηνωμένες Πολιτείες, η Δεξιά αρνούταν να αυτοαποκαλείται έτσι.

Φ.Γ.: *Εδώ εξακολουθούν να αρνούνται. (Γέλια)*

Ζ.Ρ.: Αρνούνται; Λοιπόν, θα φανερώσουν τους εαυτούς τους και εδώ, όπως και πριν, παρότι μέχρι πρόσφατα έλεγαν πράγματα όπως «είμαστε το κέντρο», και επίσης είπαν, όσο και να μην ήταν αλήθεια, ότι πίστευαν στην ισότητα. Αυτό που είναι νέο σήμερα είναι ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι διακηρύσσονται ως δεξιοί και δηλώνουν ανοιχτά ότι θέλουν ανισότητα.

Φ.Γ.: *Ο Τραμπ μπορεί να πει το οτιδήποτε, λέει σχεδόν τα πάντα απ'όσα έρχονται στο μυαλό του, πράγμα που είναι πειραματικό κατά κάποιον τρόπο, υπό την έννοια ότι παράγει απρόβλεπτες συνδέσεις. Είναι έξω από το κλασικό σύστημα, επιτίθεται στα ισχυρότερα μέσα μαζικής ενημέρωσης, καταγγέλλει την αντιπαραγωγικότητα του χρηματοπιστωτικού συστήματος, ομολογεί την αφοσίωσή του στον Πούτιν και ούτω καθεξής. Και ταυτόχρονα, καλεί για μια επιστροφή σε μια μάλλον συμβατική ταυτότητα που πόρρω απέχει από οποιαδήποτε μορφή πειραματισμού.*

Ζ.Ρ.: Είναι αλήθεια αυτό που λέτε, ο Τραμπ συνδέει δύο μορφές αφηγήσεων που είναι κατά κανόνα αντιθετικές: από τη μια παρουσιάζει τον εαυτό του ως θριαμβευτή, έναν πρωταθλητή, έναν επιχειρηματία που εκπροσωπεί την Αμερική όσων κερδίζουν ενάντια στην Αμερική των ηττημένων, ενώ ο άλλος απευθύνεται στους αποκλεισμένους, εκείνους που έχουν εγκαταλειφθεί από το πολιτικό σύστημα. Αυτό δημιουργεί μια πολύ ασυνήθιστη συρροή μεταξύ της αλαζονικής Αμερικής και της Αμερικής αυτών που υποφέρουν. Γιατί υποφέρουν; Μήπως υποφέρουν από τους Μεξικανούς, τους Λατίνους, τους μετανάστες; Ο Τραμπ συνδυάζει έξυπνα τις δύο μορφές αμερικανικής ταυτότητας.

Φ.Γ.: Αλλά καταλαβαίνω ότι, την ίδια στιγμή, η πολιτική για εσάς δεν έχει να κάνει με αυτό. Δεν πρόκειται για διαχείριση ή ζωή, ούτε καν για την εξουσία. Στο έργο σας, η πολιτική εκτελείται μάλλον στην άενη πάλη μεταξύ πλουσίων και φτωχών.

Ζ.Ρ.: Η πολιτική για εμένα συνίσταται, ουσιαστικά, σε αυτόν τον αγώνα, την αντιπαράθεση, απλά οι πλούσιοι και οι φτωχοί δεν αντιστοιχούν σε συγκεκριμένες κοινωνιολογικές κατηγορίες ή σε συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες: **λειτουργούν μάλλον στη συμβολική δομή αυτής της αντιπαράθεσης.** Κινήματα όπως το Occupy Wall Street, για να δώσουμε ένα παράδειγμα, προκύπτουν από τη σύνδεση πολλών ομάδων, πολλών ταυτοτήτων, πολλών μορφών υποκειμενικοποίησης. Με αυτή την έννοια, ο τόπος των καταπιεσμένων είναι ετερογενής, είναι πολλαπλός, όπως προτείνετε, αλλά την ίδια στιγμή, αυτοί οι καταπιεζόμενοι δομούν τον εαυτό τους ενάντια στη νεοφιλελεύθερη διαχείριση της εξουσίας.

Φ.Γ.: Αυτό συνέβη σε εμάς με το φοιτητικό κίνημα το 2011: άφησε το σημάδι του, άφησε ένα σημαντικό σημάδι, μια μεταμορφωμένη ευαισθησία...

Ζ.Ρ.: Σίγουρα, επειδή έχουμε να κάνουμε με μια διαμόρφωση που παράγει ένα νέο είδος λαού, ως ένα συλλογικό σύμβολο, ανθρώπους που προέρχονται από πολύ διαφορετικούς ορίζοντες αλλά που, παρ'όλα αυτά, καταλαμβάνουν τον ίδιο χώρο, τον ίδιο

τόπο. Αυτό που χτίζουν, με αυτόν τον τρόπο, είναι ένα είδος αντιπαράθεσης με τον επίσημο κόσμο, με την πολιτική νοούμενη ως διαχείριση της εξουσίας.

Φ.Γ.: Δεν είναι, όμως, κάπως κομφορμιστικό να βλέπει κανείς τα πράγματα έτσι; Μερικοί άνθρωποι έχουν φτάσει να σας βλέπουν ως ένα είδος σοφιστική σοσιαλδημοκράτη.

Ζ.Ρ.: (Γέλια) Σοσιαλδημοκράτης; Όχι, όχι, ό,τι πιο μακρινό από τη θέση μου!

Φ.Γ.: Λοιπόν, το ξέρω αλλά ρωτάω γιατί έχοντάς σας εδώ, θα ήθελα να μάθω από πρώτο χέρι πώς χαρακτηρίζετε τον εαυτό σας. Ως έναν μη αβάν-γκαρντ κομμουνιστή, έναν αναρχικό, έναν αριστερό λαϊκιστή;

Ζ.Ρ.: Ορίζω τον εαυτό μου ως ριζοσπαστικό δημοκράτη. Τώρα, εάν ο κομμουνισμός, τον οποίον αναφέρεις, ή γενικά ο κομμουνισμός της ανθρωπότητας σήμαινε κάτι, αυτό θα ήταν ένα είδος ριζοσπαστικής δημοκρατίας, ακριβώς όπως και ο αναρχισμός θα ήταν ένα είδος ριζοσπαστικής δημοκρατίας.

Θέλω να πω ότι αυτό που υποστηρίζω είναι στην πραγματικότητα ριζική εφαρμογή της ισότητας και αυτό ασφαλώς δεν έχει καμία σχέση με τη σοσιαλδημοκρατία, η οποία, όπως γνωρίζουμε, είναι μέρος της κοινοβουλευτικής πολιτικής. Όσον αφορά τον λαϊκισμό, νομίζω ότι είναι μια πολύ ασαφής έννοια, επειδή, αφενός, αναφέρεται στον λαό ως ένα πολύ σημαντικό σύμβολο της πολιτικής, ενώ, αφετέρου, υποδηλώνει όπως γνωρίζουμε, μια πολύ συγκεκριμένη μορφή σχέσης μεταξύ του λαού και του ηγέτη.

Φ.Γ.: Και πώς εφαρμόζεται αυτό στις Ηνωμένες Πολιτείες;

Ζ.Ρ.: Νομίζω ότι αυτό που συνέβη στις Ηνωμένες Πολιτείες (και όχι μόνο στις Ηνωμένες Πολιτείες) ήταν ότι οι πολιτικοί βρήκαν χρήσιμο να δημιουργήσουν εχθρούς αυτού του είδους: ο λαϊκισμός είναι ο εχθρός, ο λαϊκισμός είναι αυτός που είναι στην άλλη πλευρά και όλοι όσοι δεν συμφωνούν με εκείνους που ασκούν

σήμερα την εξουσία είναι στην πραγματικότητα λαϊκιστές. Θεώρησαν ότι ήταν έξυπνο να το κάνουν αυτό, και έτσι συνέβη ο Τραμπ.

Φ.Γ.: Έτσι, για τον Ρανσιέρ, ο αριστερός λαϊκισμός δεν είναι καλή τύχη.

Ζ.Ρ.: Ως αριστεροί αγωνιστές δεν θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για «λαϊκισμό», αφού αυτό που εννοείται γενικά με αυτή την ονομασία είναι η **μονοπώληση των δημοκρατικών δυνάμεων από έναν χαρισματικό ηγέτη**, όπως η Κριστίνα Κίρχνερ, που σαφώς προσπάθησε να κυβερνήσει ενσαρκώνοντας τον λαό. Το μικρό πρόβλημα είναι, όμως, ότι οι άνθρωποι δεν μπορούν να ενσαρκωθούν.

Φ.Γ.: Όχι βέβαια, όχι, αλλά δεν αναφέρομαι σε συνάρθρωση ή ενσάρκωση, αλλά στον αυθόρμητο πολλαπλασιασμό συνεργατικών δικτύων που λειτουργούν μακριά από τα μεγάλα οικονομικά κέντρα και το πολιτικό κατεστημένο. Ο φιλόσοφος Rodrigo Karmy μιλάει για ιντιφάντες χωρίς οδηγητές ή πρωτοπόρους και ο Kaurismäki ονομάζει όλον αυτόν τον «ειδυλλιακό κομμουνισμό», έναν κομμουνισμό που είναι έμφυτος στην εξάσκηση του σωματός και δεν αντιστοιχεί σε κανέναν ουτοπικό ορίζοντα. Το λέτε ο ίδιος αυτό στον πρόλογό σας στο *Η Αιωνιότητα Δια Των Άστρων του Ογκύστ Μπλανκί*: «Κομμουνισμός είναι η ισότητα των ανθρώπων που μοιράζονται την ίδια γνώση των ουρανών».[1] Είναι ένας πολύ ενδιαφέρων ορισμός, που αξιώνει τον αδιαίρετο χαρακτήρα της νοημοσύνης: η νοημοσύνη ως κάτι που ήταν πάντα κοινό και που ο καθένας μπορεί να την χρησιμοποιήσει και να την υποτάξει στη θέλησή του.

Ζ.Ρ.: Φυσικά, μια ιντιφάντα χωρίς μια εμπροσθοφυλακή υποθέτει ότι η **ισότητα στη νοημοσύνη** είναι η βάση του κομμουνισμού, και αυτό σημαίνει ότι αυτό που βρίσκεται στη βάση του κομμουνισμού είναι αυτό το είδος της πεποίθησης, της πίστης, σε μια νοημοσύνη που μοιράζονται όλοι. Αυτή η βάση για εμένα είναι η εμπιστοσύνη στην ικανότητα του κάθε ατόμου και δεν έχει τίποτα να κάνει, για παράδειγμα, με την ιδέα των Νέγκρι και Χαρντ για

τη γενική διάνοια ή τις δήθεν κοινές δεξιότητες που δημιουργούν οι νέες τεχνολογίες. Δεν το σκέφτομαι έτσι, δεν είναι αυτό που εννοώ, αλλά ότι ο κομμουνισμός είναι κάτι που κατασκευάζεται ή υφαίνεται σε κάθε στιγμή, σε κάθε σχέση. Το σημείο που με ενδιαφέρει είναι ότι σε κάθε μία από αυτές τις περιπτώσεις, σε κάθε τύπο σχέσης, σε κάθε στιγμή, μπορεί να δημιουργηθεί ισότητα ή μπορεί να αναπαραχθεί ανισότητα. Και έτσι, είτε χτίζουμε έναν κομμουνιστικό κόσμο είτε αναπαράγουμε τη λογική της ανισότητας.

Φ.Γ.: Δεν θα μπορούσα να συμφωνήσω περισσότερο. Η ισότητα είναι σε κάθε περίπτωση για εσάς μια υπόθεση, όχι μια υπόσχεση ή κάτι που φιλοδοξούμε να κατακτήσουμε. Πρόκειται για ένα **σημείο εκκίνησης**, το οποίο όταν χρησιμοποιείται δίνει την εντύπωση ότι έχει έναν ξεκάθαρα επιτελεστικό χαρακτήρα. Όταν συμβαίνει αυτό, η λογική του θεάματος παραπέμπει σε αυτή του καρναβαλιού και κάτι τέτοιο συνέβη στη Χιλή από το 2011.

Z.P.: Αυτό είναι αλήθεια, πιστεύω ότι πρέπει να εξετάσουμε όλες τις μορφές δημιουργικότητας, όλες τις νοημοσύνες που ενεργοποιούνται ή ασκούνται όταν ανατρέπεται η κανονική τάξη των πραγμάτων. Είμαστε, κατά κάποιον τρόπο, η μαρτυρία όλων εκείνων των επαναστατικών κινημάτων, όλων εκείνων των επαναστατικών χρόνων, όλων εκείνων των επαναστατικών ημερών, όπου οι άνθρωποι έχουν μια πολλαπλότητα πράξεων: παραστάσεις, δράσεις ή γλέντια των οποίων η αταξία υπονομεύει τις δυνάμεις της ανισότητας. Αυτές είναι οι στιγμές όπου άντρες, γυναίκες, λαοί μπορούν να αποδείξουν στον εαυτό τους την ικανότητά τους να κάνουν πράγματα για τα οποία υποτίθεται πως δεν θα έπρεπε να είχαν καμία ικανότητα να κάνουν. Αλλά αυτό είναι μόνο μία πλευρά του θέματος· το άλλο έχει να κάνει με τη χρονικότητα, την οποία συνοψίζετε πολύ καλά στο σχήμα ενός καρναβαλιού.

Φ.Γ.: Αλλά υποθέτω ότι δεν σας αρέσει το καρναβάλι.

Z.P.: Όχι, δεν είναι ότι δεν μου αρέσει· το πρόβλημα με το καρναβάλι είναι ότι είναι μια μορφή λαϊκής επινόησης ή λαϊκής ανατροπής που ανταποκρίνεται σε μία πολύ συγκεκριμένη

θεσμικότητα. Υπάρχει μία στιγμή κάθε χρόνο όπου οι άντρες ή οι γυναίκες του λαού γίνονται βασιλιάδες ή βασίλισσες και υπονομεύουν τον κόσμο, τον ανατρέπουν ή τον αναποδογυρίζουν, αλλά το κάνουν σε μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή. Και για 'μένα αυτό είναι διαφορετικό από την ικανότητα των ανθρώπων που εμφανίζονται σε απροσδόκητες στιγμές, χωρίς κανένα πρόγραμμα ή οποιοδήποτε πλάνο. Το καρναβάλι είναι η στιγμή του λαού, αλλά μετά από αυτό το διάστημα ο καθένας πηγαίνει σπίτι του, επιστρέφει στη δουλεία του, γυρνάει πίσω στην κατάστασή του. Αυτό που σκέφτομαι για αυτά τα τελετουργικά είναι ότι δεν έχουν πραγματικά ανατρεπτικό αποτέλεσμα, ίσως επειδή για 'μένα αυτό που αφορά στο τέλος της ανικανότητας, που οι άλλοι αποδίδουν σε εμάς, είναι κάτι αρκετά διαφορετικό: **πρόκειται για την εφεύρεση μιας νέας χρονικότητας.**

Φ.Γ.: Όπως και στη *Νύχτα των Προλετάρων*[2].

Z.P.: Ακριβώς, από την οποία θα μπορούσα να πάρω ένα μάλλον τυχαίο παράδειγμα: αυτή η «νύχτα του προλεταριάτου» ξεκίνησε στις αρχές Μαρτίου και επεκτάθηκε κανονικά ως την 31^η, γιατί μετά από αυτό, όπως όλοι γνωρίζουμε, αρχίζει ο Απρίλης. Περιέργως, όμως, εδώ δεν υπήρξε Απρίλης, αλλά η 32^η Μαρτίου, στη συνέχεια η 33^η Μαρτίου και ούτω καθεξής. Αυτό μπορεί να είναι περιστασιακό, αλλά αποτυπώνει την ιδέα αυτή της ανατροπής του χρόνου ή της εφεύρεσης ενός καινούργιου χρόνου.

Φ.Γ.: Αλλά το καρναβάλι ενισχύεται από αυτό που ολόκληρη η ιστορία έχει ξεχάσει: την έκρηξη των δυνατοτήτων της ισότητας μέσα στις λαϊκές παραδόσεις. Δεν υπάρχει εδώ ένα είδος συλλογικής παράστασης που αποτελεί ακριβώς ένα θέμα τόσο της τέχνης όσο και της πολιτικής;

Z.P.: Φυσικά, επειδή αυτό που είναι ενδιαφέρον μέσα στα κινήματα και τις πρακτικές των λαών είναι ακριβώς αυτή η απροσδιοριστία μεταξύ της πολιτικής πράξης και της καλλιτεχνικής πράξης. Αυτό που έχουμε είναι η ιδέα της πολιτικής ως ένας τρόπος κίνησης, ως ένας τρόπος τα σώματα να

οργανώνουν τον εαυτό τους, την οριοθέτηση μιας προσωρινής μονάδας. Αυτό το βρίσκουμε εξίσου στα πιο πρόσφατα πολιτικά κινήματα και στις πιο πρόσφατες καλλιτεχνικές αποδόσεις. Και γι' αυτό πιστεύω ότι πρέπει να μιλήσουμε για δύο απόπειρες που είναι πολύ ξεχωριστές: η πρώτη από αυτές τις προσπάθειες είναι να βάλουμε όλα τα σημαίνοντα της πολιτικής στη σκηνή της τέχνης, να αναδημιουργήσουμε την πολιτική από την άποψη της τέχνης· ενώ η δεύτερη προσπάθεια αποτελείται από τους δεσμούς ή τις ανάμικτες σχέσεις που υπάρχουν ήδη ανάμεσα στις μορφές που προέρχονται από την πολιτική διαμαρτυρία και σε εκείνες που απορρέουν από καλλιτεχνικές παρεμβάσεις ή επινοήσεις. Αυτό που σκέφτομαι για τις πρακτικές αυτές είναι ότι είναι απροσδιόριστες, μη-καθορισμένες.

Φ.Γ.: *Και η συσχέτιση μεταξύ τους, ομοίως.*

Ζ.Ρ.: Και η συσχέτιση, μια οριοθέτηση που είναι ασαφής. Γι' αυτό αντιτίθεμαι στην καλλιτεχνική αξίωση για την αναδημιουργία της πολιτικής μέσω των μέσων της τέχνης.

Φ.Γ.: *Σας ευχαριστώ πολύ, Ρανσιέρ.*

Μετάφραση από την αγγλική πηγή: **Αναστάσης Ταραντίλης**

Σημειώσεις:

[1] Jacques Rancière, 'The Radical Gap', preface to Auguste Blanqui, *L'Eternité par les astres*, Radical Philosophy 185, May-June 2014

[2] (ΣτΜ) Πρόκειται για το βιβλίο του Jacques Rancière, *La nuit des prolétaires: archives du rêve ouvrier*, Παρίσι: Fayard, 1981. Υπό έκδοση στα ελληνικά από τη Βαβυλωνία.

Από τη Βαβυλωνία κυκλοφορεί: Ένας Καφές με τον Ζακ Ρανσιέρ κάτω από την Ακρόπολη

Με αφορμή τη Σύλληψη για Αντιφασιστικό Γκραφίτι στο Σοβιετικό Μνημείο της Σόφιας

Yavor Tarinski

Το περασμένο Σαββατοκύριακο, 16 και 17 Νοέμβρη, έλαβε χώρα η εθνικιστική μάζωξη, με τον τίτλο «Κίνημα για την Ευρώπη των Εθνών και της Ελευθερίας – ένα νέο μοντέλο για τους Ευρωπαίους πολίτες» στην πρωτεύουσα της Βουλγαρίας, τη Σόφια.

Τη διοργάνωση ανέλαβε ένα από τα ακροδεξιά κόμματα της Βουλγαρίας *Volza* (θέληση), με 20 εκπροσώπους από 5 ευρωπαϊκές χώρες. Ανάμεσά τους η αρχηγός του γαλλικού «Εθνικού Μετώπου» - Μαρίν Λεπέν, ο Βέλγος ακροδεξιός πολιτικός Γκέρολφ Άννεμανς (μέλος του Ευρωκοινοβουλίου), εκπρόσωποι της Λέγκας του Βορρά από την Ιταλία, από το «Κόμμα της Ελευθερίας» στην Αυστρία και πολλοί άλλοι. Στόχος αυτής της εθνικιστικής μάζωξης ήταν η δημιουργία μιας κοινής ακροδεξιάς στρατηγικής για τις επερχόμενες ευρωεκλογές του 2019.

Το βράδυ της 15^{ης} Νοεμβρίου, ένας 22χρονος φοιτητής, με καθαρό ποινικό μητρώο, συνελήφθη ενώ έγραφε με σπρέυ **«Οι πρόσφυγες είναι ευπρόσδεκτοι, έξω η Λεπέν»** στο μνημείο του Σοβιετικού Στρατού στο κέντρο της πόλης.

Η συγκεκριμένη κίνηση προφανώς ήταν μια μορφή αντιφασιστικού ακτιβισμού και δημόσιας παρέμβασης ενάντια στην επίσκεψη της ακροδεξιάς Λεπέν.

Η αστυνομία τον συνέλαβε και τον είχε υπό κράτηση, όχι για τις προβλεπόμενες 24 ώρες (πράγμα που είναι συνηθισμένο για πλημμελήματα, όπως τα γκραφίτι) αλλά για 72 ώρες. Επιπλέον, ο

φοιτητής 'φορτώθηκε' με τις κατηγορίες του «χουλιγκανισμού με ακραίο κυνισμό και θράσος», μία κατηγορία που συνήθως αποδίδεται σε περιπτώσεις όπου υπάρχει επίθεση προς ένστολους αστυνομικούς και μπορεί να οδηγήσει μέχρι και σε 5 χρόνια φυλάκισης. Ενώ αναμένεται η δίκη, το ζήτημα έχει ήδη λάβει αρκετά μεγάλες διαστάσεις και ο ίδιος έχει δεχτεί αρκετή στήριξη για τη δράση του και την πολιτική του στάση.

Το Μνημείο του Σοβιετικού Στρατού και η Ρώσικη Επιρροή

Με μια πρώτη ματιά, οι βαριές αυτές κατηγορίες ενάντια σε κάποιον νέο που απλώς έκανε ένα γκραφίτι φαντάζουν ιδιαίτερα αυστηρές, ειδικά αν σκεφτούμε πως οι οργανισμοί ανθρωπίνων δικαιωμάτων έχουν αποφανθεί πως η Σόφια είναι η ευρωπαϊκή πρωτεύουσα με τις περισσότερες σβάστικες στους τοίχους, ωστόσο θα πρέπει να λάβουμε υπόψιν αρκετές πτυχές της βουλγάρικης καθημερινότητας (και της Ανατολικής Ευρώπης συνολικότερα) στην προκειμένη περίπτωση.

Το μνημείο του Σοβιετικού Στρατού (όπως όλα τα μνημεία από την σοβιετική εποχή ως έναν βαθμό) έχει βρεθεί, εδώ και τουλάχιστον μια δεκαετία, στη μέση μιας διαμάχης μεταξύ δύο μπλοκ, των δυτικόφιλων και των ρωσόφιλων. Αποτελεί, επίσης, το μνημείο πάνω στο οποίο έχουν γίνει κατά καιρούς καλλιτεχνικές

παρεμβάσεις με αφορμή διάφορα πολιτικά ζητήματα.

Μερικές από τις σημαντικότερες παρεμβάσεις που έχουν γίνει, μεταξύ άλλων, στο μνημείο του Σοβιετικού Στρατού είναι:

Στις **17 Ιουνίου του 2011**, τα αγάλματα, που αποτελούν κομμάτι του μνημείου του Σοβιετικού Στρατού, «μετατράπηκαν» σε χαρακτήρες της Αμερικάνικης ποπ κουλτούρας, ως μια κριτική στην εντεινόμενη δυτικοποίηση της χώρας. Συνοδεύτηκαν από ένα σύνθημα που έγραφε «Συμβαδίζοντας με την εποχή».

Στις **17 Αυγούστου του 2012**, ακόμη μια παρέμβαση έλαβε χώρα, αυτή τη φορά στηρίζοντας τις Pussy Riot.

Στις **21 Αυγούστου του 2013**, το μνημείο του Σοβιετικού Στρατού ζωγραφίστηκε και πάλι, αυτή τη φορά ροζ, γράφοντας στα τσέχικα «Η Βουλγαρία ζητάει συγνώμη», αναφορικά με τη συμμετοχή των βουλγάρικων ένοπλων δυνάμεων στην καταστολή της «Άνοιξης της Πράγας» στην Τσεχοσλοβακία το '68.

Πέρα από αυτά, το συγκεκριμένο μνημείο συνεχίζει να παράγει συγκρούσεις στη χώρα. Κατά καιρούς, διοργανώνονται διαμαρτυρίες από δεξιές και συντηρητικές ομαδοποιήσεις που ζητούν την κατεδάφιση του μνημείου, ως μία συμβολική πράξη απεμπλοκής της χώρας από το σοβιετικό παρελθόν της, οι οποίες φυσικά λαμβάνουν ως απάντηση άλλες διαμαρτυρίες προάσπισης του μνημείου, αυτή τη φορά οργανωμένες από ομάδες ρώσικης επιρροής. Γι' αυτόν τον λόγο, η Ρωσία ασκεί εντεινόμενη πίεση στις δημοτικές αρχές να λάβουν ιδιαίτερα σκληρά μέτρα ενάντια σε εκείνους που τολμούν να «βεβηλώσουν» αυτό το σύμβολο της ρώσικης επιρροής στη χώρα.

Εξαιτίας αυτής της πίεσης, από τον περασμένο Οκτώβρη, η αστυνομία έλαβε επιπλέον μέτρα για την προστασία του μνημείου. Προστέθηκαν περισσότερες κάμερες και τοποθετήθηκαν επιπλέον αστυνομικοί, ένστολοι και με πολιτικά ρούχα, για τη φύλαξή του.

Η Βουλγαρία, αν και μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης (όπως τα

περισσότερα πρώην σοσιαλιστικά κράτη της Ανατολικής Ευρώπης), συνεχίζει να επηρεάζεται αρκετά από την πολιτική της Ρωσίας. Η χώρα συνεχίζει να βρίσκεται σε καθεστώς ρωσικής εξάρτησης, καθώς η τελευταία είναι ο μοναδικός προμηθευτής φυσικού αερίου και έχει και έλεγχο του μόνου διυλιστηρίου πετρελαίου στη χώρα.

Περαιτέρω συζητήσεις μεταξύ των 2 χωρών συνεχίζουν με σκοπό την αναβίωση του πυρηνικού εργοστασίου της Βουλγαρίας, το Belene, το οποίο είχε κλείσει μετά από πιέσεις της Ε.Ε. αλλά και από το μαζικό αντιπυρηνικό-οικολογικό κίνημα.

Ακροδεξιά και Ρωσία

Τα τελευταία χρόνια η ακροδεξιά στη Βουλγαρία και στην Ευρώπη, έχει ξεκινήσει να εκφράζεται θετικά ως προς τη Ρωσία, λόγω της αναζήτησης τους για μια γεωπολιτική έκφραση του συντηρητισμού και του ολοκληρωτισμού. Η ίδια η Λε Πεν, κατά τη διάρκεια της διαμονής της στη Σόφια, διακήρυξε πως οι χώρες της Ε.Ε. πρέπει να αναζητήσουν ισχυρότερους δεσμούς με τη Ρωσία, ενώ η τελευταία έχει εμφανιστεί παραπάνω από πρόθυμη να εκμεταλλευτεί αυτό το φλερτ με τους Ευρωπαίους εθνικιστές ώστε

να δυναμώσει την επιρροή της στους πρώην σοσιαλιστικούς δορυφόρους της.

Στη Βουλγαρία, οι φασίστες από κοινού με τους «ορθόδοξους» κομμουνιστές συμφωνούν στις ίδιες αντι-μεταναστευτικές πολιτικές και έχουν εκφράσει παρόμοιες εθνικιστικές θέσεις. Οι γεωπολιτικές προτιμήσεις εδώ και αρκετά χρόνια έχουν αποτελέσει έδαφος συνάντησης μεταξύ των φασιστών και των «ορθόδοξων» κομμουνιστών και τους έχουν τοποθετήσει πολλές φορές, όπως αυτή, ενάντια στη δράση αντιεξουσιαστών και αντιφαστιστών.

Η Πέτια Παλικρούσεβα, δημοσιογράφος και μέλος του κόμματος «Ένωση Κομμουνιστών Βουλγαρίας» και του κινήματος «Τσε Γκεβάρα», δήλωσε σε άρθρο της την αποστροφή της για τον 22χρονο αντιφασίστα φοιτητή, χαρακτηρίζοντας τον μάλιστα ως έναν μισθοφόρο των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών, ενώ στήριξε τη στάση της Λε Πεν λόγω του αντι- Ε.Ε. και ρωσόφιλου λόγου της.

Η κυρίαρχη ακροδεξιά ρητορική στη Βουλγαρία (τα ακροδεξιά κόμματα έχουν, κατά κάποιο τρόπο, συμμετάσχει σε όλους τους κυβερνητικούς συνασπισμούς τα τελευταία 10 χρόνια) προσπαθεί να ποινικοποιήσει την αντι-εθνικιστική και αντιεξουσιαστική δράση με έναν τρόπο ο οποίος θυμίζει αμυδρά την εποχή πριν το '89: ακτιβιστές στοχοποιούνται από την αστυνομία και από παρακρατικούς μπράβους οι οποίοι είναι πλέον ντυμένοι στα καφέ (και όχι στα κόκκινα) και που φυσικά απολαμβάνουν πλήρη ασυλία από την αστυνομία.

Η Βουλγαρία παραμένει ως μια από τις χώρες της Ε.Ε. με τη λιγότερη ελευθερία λόγου, ενώ την ίδια στιγμή το εθνικιστικό και φασιστικό παραλήρημα είναι παραπάνω από εμφανές, όπως μαρτυρούν και οι σβάστικες που έχουν γεμίσει τους τοίχους των πόλεων.

Παρά την πίεση όμως που δέχονται και από τη Δεξιά αλλά και από την Αριστερά, οι αντιφασίστες και οι αντιεξουσιαστές

συνεχίζουν να υπάρχουν και να παρεμβαίνουν στον δημόσιο λόγο και χώρο: υπάρχει πλέον μια παράδοση ελεύθερων κοινωνικών χώρων στη χώρα, δράσεις αλληλεγγύης σε πρόσφυγες/μετανάστες και αστέγους γίνονται πιο συχνά από πριν, ενώ την ίδια στιγμή αντι-συστημικές και αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες όπως οι ανοιχτές και μαζικές συνελεύσεις έχουν ξεκινήσει να γίνονται δεκτές και να στηρίζονται από ένα ολοένα και μεγαλύτερο τμήμα της κοινωνίας κατά τη διάρκεια κινητοποιήσεων και ξεσηκωμών.

Την περασμένη εβδομάδα, η ακροδεξιά δέχτηκε ένα ισχυρό χτύπημα, ο Βαλέρι Σιμεόνοφ, από τον φασιστικό σχηματισμό «Ενωμένοι Πατριώτες», μέλος του συνασπισμού που κυβερνά τη χώρα, αναγκάστηκε να παραιτηθεί από τη θέση του αναπληρωτή πρωθυπουργού, έπειτα από 26 μέρες ισχυρών κινητοποιήσεων από μητέρες παιδιών με νοητικές και κινητικές δυσκολίες. Αυτή η μαζική κινητοποίηση ξεκίνησε με αφορμή σεξιστικά και ρατσιστικά σχόλια του εθνικιστή πολιτικού, όπου χαρακτήριζε τους γονείς αυτών των παιδιών ως «γυναίκες με μεγάλο στόμα που χρησιμοποιούν τα παιδιά τους».

Το **κίνημα των μανάδων** χτύπησε σοβαρά την εκλογική βάση των εθνικιστών.

Ο τελευταίος κοινωνικός αναβρασμός έρχεται να δείξει με έναν τρόπο πως ο νεαρός φοιτητής δεν είναι μόνος! Στεκόμαστε αλληλέγγυοι μαζί του. Άνθρωποι σαν και αυτόν κουβαλούν τους σπόρους της ελευθερίας, ειδικά σε τέτοιες κοινωνίες, οι οποίες βρίσκονται σε μια κάθοδο προς το σκοτάδι του εθνικισμού.

Πηγές σχετικά με τη σύλληψη του φοιτητή εδώ και εδώ

Μετάφραση: Κώστας Σαββόπουλος, Ιωάννα Μαραβελίδη

Η “Ριζοσπαστική” Ακροδεξιά & η “Φιλοσοφία” του Τεχνοφασισμού

Αλέξανδρος Σχισμένος

Η πρόσφατη άνοδος της ακροδεξιάς στην αμερικάνικη και ευρωπαϊκή πολιτική είναι ανησυχητική και συχνά παίρνει τη μορφή ενός ‘μαλακού’ νεοφασισμού, που θέλει να φανεί πιο μοντέρνος από τους παραδοσιακούς σκληρούς φασίστες.

Οι στόχοι μοιάζουν οι ίδιοι: η προώθηση της αυταρχικής διακυβέρνησης με μέσα αστυνομικής παρακολούθησης, η υποβάθμιση των ανθρώπων σε όργανα εκτέλεσης εντολών, ο διαχωρισμός των ανθρώπων σε προνομιούχους και σκλάβους, η άρνηση των οικουμενικών δικαιωμάτων, η λατρεία της ισχύος, η διαιώνιση της ιεραρχίας, η θωράκιση της κυριαρχίας, η καθυπόταξη της κοινωνίας, η εξόντωση των αντιφρονούντων.

Ο “μαλακός” νεοφασισμός οικειοποιείται μοντέρνες συμπεριφορές, χρησιμοποιεί τα social media, οικειοποιείται ακαδημαϊκούς

θεσμούς για να τους στρέψει ενάντια στο αίτημα για πραγματική δημοκρατία. Ενισχύει την ταύτιση της κοινοβουλευτικής ολιγαρχίας με τη «δημοκρατία», παρουσιάζοντας τα σημερινά ολιγαρχικά κράτη ως «εξισωτικές δημοκρατίες», με σκοπό να καταδικάσει το δημοκρατικό πρόταγμα της κοινωνικής αυτοκυβέρνησης και της ισότητας ως υπεύθυνο για τα εγκλήματα του κράτους· την ίδια στιγμή που καταφάσκει στις πιο αυταρχικές κρατικές πολιτικές ελέγχου και καταστολής, ως μέσα υπεράσπισης των «ελευθεριών των προνομιούχων». Τα κυρίαρχα στρώματα παρουσιάζονται ως απειλούμενα (ο Ντ. Τζ. Τραμπ μιλά για τους απειλούμενους λευκούς άνδρες) και η νεοδεξιά ως «ριζοσπαστική».

Ο καθηγητής Stephen Elliot-Buckley περιέγραψε το 2014 τα χαρακτηριστικά του ρεύματος που ονομάζει **«μαλακό φασισμό» (soft fascism)**:

«Ο μαλακός φασισμός είναι μια διαδικασία αντιδημοκρατικής διακυβέρνησης που δεν είναι τόσο απόλυτα ολοκληρωτική ή αυταρχική, όπως τα πιο ιστορικά αλησμόνητα φασιστικά κράτη. Η μαλακή φασιστική διακυβέρνηση έχει χαρακτηριστικά όπως:

- διεφθαρμένες εκλογικές διαδικασίες
- νομοθετικές τακτικές που υπονομεύουν τη δημοκρατική συμμετοχή
- αδικαιολόγητη παρακολούθηση των πολιτών
- περιορισμός του χρόνου διαβούλευσης
- φίμωση των δημοσίων λειτουργών
- θάψιμο των δικαστικών αποφάσεων κατά των νομοθετικών καταχρήσεων
- ποινικοποίηση της διαφωνίας.»

Μπορούμε να αναγνωρίσουμε αυτά τα χαρακτηριστικά σε καθεστώτα όπως το κράτος του Πούτιν (και της Gazprom), του Ερντογάν, του Ορμπαν, του Μπολσονάρο, που καταχρηστικά ονομάζονται «ρεπούμπλικες» (αντιπροσωπευτικές ολιγαρχίες) και, ακόμη πιο καταχρηστικά μεταφράζονται στα ελληνικά ως «δημοκρατίες» (όπως και το νεοελληνικό κράτος).

Αυτή η μετάφραση, αυτή η κατάχρηση, δεν είναι ένα απλό σφάλμα. Είναι η πολιτική διπροσωπία της νεωτερικής εξουσίας, που από τη μία ντύνει τα αυταρχικά καθεστώτα με ένα μανδύα δικαίωσης και από την άλλη ζητεί να σπιλώσει τη δημοκρατία, αποσαθρώνοντας τα θεμέλια του δημοκρατικού προτάγματος, δηλαδή την άρρηκτη σύνδεση της ισότητας και της ελευθερίας που συνιστούν τον πυρήνα της ατομικής και κοινωνικής αυτονομίας.

Και αυτό είναι εξίσου επικίνδυνο και ανιστόρητο: Επικίνδυνο από τη μια γιατί χαρίζει στο ολιγαρχικό σύστημα μια ευκαιρία να φανεί ως κοινωνικό, ενώ είναι βαθιά αντι-κοινωνικό – Από την άλλη, γιατί στερεί από τα πολιτικά κινήματα κάθε πρόταγμα κοινωνικής αυτοκυβέρνησης και τα οδηγεί στον αντι-κοινωνικό σεχταρισμό, προάγγελο της τυραννίας. Ανιστόρητο γιατί συσκοτίζει το γεγονός ότι η μοντέρνα ολιγαρχία, – Republic – δεν έχει καμία σχέση με την δημοκρατία, την άμεση δημοκρατία.

Ας πάρουμε για παράδειγμα τις ΗΠΑ, και ας ακούσουμε τον Yascha Mounk, λέκτορα στο Harvard, που δεν είναι κάποια αναρχική σχολή. Ο λέκτορας είναι σαφής:

«Η ανατροπή των προτιμήσεων του λαού στο δήθεν δημοκρατικό μας σύστημα διερευνήθηκε σε μια μελέτη του 2014 από τους πολιτικούς επιστήμονες Martin Gilens του Princeton και Benjamin I. Page του Northwestern. Τέσσερις ευρείες θεωρίες προσπάθησαν από καιρό να απαντήσουν σε ένα θεμελιώδες ερώτημα σχετικά με την κυβέρνησή μας: Ποιος κυβερνά; Μία θεωρία, αυτή που διδάσκουμε τα παιδιά μας στις τάξεις των πολιτικών μαθημάτων, υποστηρίζει ότι οι απόψεις των απλών ανθρώπων είναι καθοριστικές. Μια άλλη θεωρία υποδηλώνει ότι οι μαζικές ομάδες συμφερόντων όπως το AARP έχουν τη δύναμη. Μια τρίτη θεωρία προβλέπει ότι οι επιχειρηματικές ομάδες όπως οι Independent Insurance Agents and Brokers of America και η National Beer Wholesalers Association (οι ανεξάρτητοι ασφαλιστικοί πράκτορες και μεσίτες της Αμερικής και η εθνική ένωση χονδρεμπόρων μπίρας) χειραγωγούν τις διαδικασίες. Μια τέταρτη θεωρία

υποστηρίζει ότι η πολιτική αντικατοπτρίζει τις απόψεις της οικονομικής ελίτ.

Οι Gilens και Page εξέτασαν αυτές τις θεωρίες παρακολουθώντας πόσο καλά οι προτιμήσεις των διαφόρων ομάδων προέβλεπαν τον τρόπο με τον οποίο το Κογκρέσο και το εκτελεστικό τμήμα θα ενεργούσαν σε 1.779 ζητήματα πολιτικής για διάστημα δύο δεκαετιών. Τα αποτελέσματα ήταν συγκλονιστικά. Οι οικονομικές ελίτ και οι ομάδες περιορισμένων συμφερόντων είχαν μεγάλη επιρροή: κατάφεραν να επιβάλουν τις πολιτικές της προτίμησής τους περίπου στις μισές περιπτώσεις και να σταματήσουν τις νομοθεσίες στις οποίες αντιτάχθηκαν σχεδόν πάντοτε. Οι μαζικές ομάδες συμφερόντων, εν τω μεταξύ, είχαν ελάχιστη επίδραση στη δημόσια πολιτική. Όσον αφορά τις απόψεις των απλών πολιτών, δεν είχαν ουσιαστικά κανένα ανεξάρτητο αποτέλεσμα.

[...] Σε κάποιο βαθμό, φυσικά, η αδιαφορία του πολιτικού συστήματος της Αμερικής είναι προσχεδιασμένη. Οι Ηνωμένες Πολιτείες ιδρύθηκαν ως ρεπούμπλικα [σ.τ.μ. republic – κοινοβουλευτική ολιγαρχία], όχι ως δημοκρατία. Όπως έδειξαν σαφώς οι Αλεξάντερ Χάμιλτον και Τζέιμς Μάντισον στα Federalist Papers, η ουσία αυτής της ρεπούμπλικας θα συνίστατο -με έμφαση- “ΣΤΟ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ, και ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥΣ, από οποιοδήποτε μερίδιο” στην κυβέρνηση. Αντίθετα, οι λαϊκές απόψεις θα μεταφραστούν στη δημόσια πολιτική μέσω της εκλογής αντιπροσώπων “των οποίων η φρόνηση μπορεί”, σύμφωνα με τα λόγια του Μάντισον, “να διακρίνει καλύτερα το αληθινό συμφέρον της χώρας τους”[1].»

Η πολιτική θεωρία της νεοδεξιάς ή εναλλακτικής δεξιάς (alt-right), της Λεπέν, του Τραμπ, του Μπάννον, προσπαθεί να καταλογίσει τις ευθύνες της φιλελεύθερης ολιγαρχίας στη δημοκρατία. Και, όπως και οι φασίστες πρόγονοί της, κλίνει προς την λαϊκιστική τυραννία: Όπου λαϊκισμός = οποιαδήποτε πολιτική θεώρηση προωθεί ένα σχήμα κάθετης υποταγής, με τον λαό στη βάση και τον κυρίαρχο (τύραννο) στην κορυφή, δίχως μεσολάβηση ή αμφισβήτηση της τυραννικής κυριαρχίας. Προκειμένου να φανούν ως προασπιστές της «ελευθερίας» των

προνομιούχων, προσπαθούν να παρουσιάσουν την ισότητα ως αντίθετο στην ελευθερία. Αν ως ελευθερία νοείται η κυριαρχία του προνομιούχου, βλέπουμε πολύ καλά πώς το δημοκρατικό αίτημα της εξισωτικής κοινωνικής ελευθερίας εμποδίζει την απληστία των «ελεύθερων» ορέξεων της κυριαρχίας. Ας σημειώσουμε τη λέξη *όρεξη*, αποτελεί κομβική έννοια των νεοδεξιών μανιφέστων.

Φυσικά η νέα δεξιά φέρει πολλά πρόσωπα και γρήγορα ξεπηδούν από τις εκδηλώσεις της οι παραδοσιακές φασιστικές εκδηλώσεις: δολοφονική βία κατά των μεταναστών, αγκυλωτοί σταυροί, νεοναζί, φασιστικοί χαιρετισμοί, πυρσοί, όπως βλέπουμε από το Charlottesville το 2017. Όμως το περιτύλιγμα, εμπεριέχει, πέρα από τον παραδοσιακό εθνικισμό που ενδημεί στη χώρα μας (έχουμε ήδη ασχοληθεί με αυτόν), και ορισμένες μεταμοντέρνες, διανοουμενίστικες παραλλαγές. Αυτές είναι ιδιαίτερα δημοφιλείς στον αμερικάνικο και δυτικοευρωπαϊκό κόσμο, όπου εμφανίζονται επίσης οικοφασίστες και τεχνοφασίστες. Σήμερα, ας σταθούμε λίγο στους τελευταίους.

Αφορμή για το συγκεκριμένο σημείωμα αποτελεί ένα τοπικό νέο των ημερών.

Μαθαίνουμε ότι το Σάββατο 10/11/18 στα Γιάννενα θα γίνει μια εκδήλωση με τίτλο «Οι φιλοσοφικές επιρροές της ριζοσπαστικής δεξιάς», και ομιλητές τους υποψήφιους διδάκτορες Μιχάλη Βραζιτούλη και Κώστα Φιλιππάκη. Στην αφίσα διαφημίζεται ο γνωστός ακροδεξιός και κατηγορούμενος για λόγο μίσους ενάντια στις γυναίκες και ενάντια στους τρανς Jordan Peterson, και ο τεχνοφασίστας Nick Land – οπότε μάλλον έχουμε μια πρώτη εμφάνιση του νέου ακροδεξιού λόγου στα Γιάννενα...

Ριζοσπαστική δεξιά ονομάζεται ο πρωτοφασισμός[2] και ο φασισμός, σε αντιδιαστολή προς τη *συντηρητική* δεξιά της εκκλησίας και της μοναρχίας. «Η διαφαινόμενη μετατόπιση προς το νεοσυντηρητισμό στην Ευρώπη στα τέλη της δεκαετίας του 1980 και στις αρχές της δεκαετίας του 1990 και ιδιαίτερα η πολιτική σταθεροποίηση, ή ακόμη και η συμμετοχή σε κυβερνήσεις συνασπισμού, νέων κομμάτων της “ριζοσπαστικής δεξιάς” σε μια

σειρά ευρωπαϊκών χωρών (Γαλλία, Ιταλία, Αυστρία), ενισχύει την υπόθεση ότι ο φασισμός δεν ανήκε αποκλειστικά στο Μεσοπόλεμο, μα είναι συνυφασμένος με το σύγχρονο κράτος.», γράφει ο Αθανάσιος Μποχώτης (Παν. Κρήτης) στο βιβλίο του “Η ριζοσπαστική δεξιά” (Βιβλιόραμα, 2003).

Μα ποιοι είναι οι J. Peterson και N. Land;

Μας πληροφορεί συνοπτικά ο καθηγητής Στάθης Παπασταθόπουλος: «Για παράδειγμα, ο J. Peterson, είναι ένας από τους βασικούς υπέρμαχους της θέσης ότι βιώνουμε μια κρίση αρρενωπότητας, ως συνέπεια της επίδρασης του φεμινισμού και της Αριστεράς και πως αυτό θέτει σε κίνδυνο τον πολιτισμό! Αυτό για τις γυναίκες που είστε διατεθειμένες να ακούσετε για τα “ενοιολογικά του σχήματα”. Είναι ένας από τους αρνητές των επιστημονικών προειδοποιήσεων για το φαινόμενο και τις συνέπειες της κλιματικής αλλαγής και αποτελεί και έναν από τους γνωστούς υποστηρικτές του Donald Trump.

Μπορείτε να καταλάβετε ότι και οι υπόλοιπες “ψυχολογικές θεωρίες” του είναι ανάλογης ποιότητας. Ο N. Land είναι από τους αγαπημένους “διανοητές” του πρώην βασικού συμβούλου του Trump και θαυμαστή της Λεπέν Steve Bannon, το μανιφέστο του Dark Enlightenment αποτελεί μια από τις βίβλους των νέων ακροδεξιών κινημάτων παγκόσμια, αποτελεί ένας από τους πιο ακραίους υπέρμαχους του τεχνο-καπιταλισμού, αντιφεμινιστής όσο δεν παίρνει και υπέρμαχος ενός ακραίου νεοδαρβινισμού και ρατσισμού.»

Ο Peterson δεν είναι καν άξιος λόγου. Ο Land όμως έχει αξιόλογη επιρροή, κυρίως λόγω της ακαδημαϊκής του παρουσίας πριν εγκαταλείψει το πανεπιστήμιο και γίνει γκουρού του τεχνοφασισμού.

Ο Land είναι ένας πρώην καθηγητής φιλοσοφίας του Warwick (Cybernetic Culture Research Unit), που εκκινά από τον Heidegger και τον αντι-ανθρωπισμό του (η διατριβή του ήταν πάνω στον Heidegger), ζητώντας να εκπληρώσει πλήρως την

παραίνεση του Γερμανού (πρώην ναζί) φιλοσόφου, για αντικατάσταση της σκέψης από την κυβερνητική (Cybernetics! Απάντησε ο Heidegger στην ερώτηση: 'Τι θα αντικαταστήσει τη φιλοσοφία', στην τελευταία του συνέντευξη στο Der Spiegel το 1966 -δημοσιεύτηκε το 1976).

Ο Land εμπνεύστηκε επίσης από τη συνεργασία Deleuze – Guattari και την έννοια της απεδαφικοποίησης (*déterritorialisation*), που αφορά τη “σχιζοφρενική” φύση της υποκειμενικότητας στην καπιταλιστική κοινωνία. Ο Land θέλει να ξεμπερδεύει με το υποκείμενο και να ασχοληθεί με τη διαδικασία της απεδαφικοποίησης καθ' εαυτή, χαιρετίζοντας τον καπιταλισμό ως απρόσωπη διαδικασία τεχνολογικής ανάπτυξης.

Το 1998 έφυγε από το πανεπιστήμιο, ως προφήτης του δεξιού *Επιταχυντισμού* (*Accelerationism*), ενός νέου cyber-punk ρεύματος, με στόχο, μέσω της κυβερνητικής και της προσθετικής τεχνολογίας, να επιταχύνει την τεχνολογική πρόοδο. Οι 'αριστεροί' εκπρόσωποι βλέπουν την τεχνολογία ως μέσον κοινωνικής απελευθέρωσης, μέσω της εξισωτικής διάδοσης της πληροφορίας. Οι 'δεξιοί' βλέπουν την κοινωνία ως εμπόδιο στην τεχνολογία. Ζητούν έναν αυταρχικό αντι-ανθρωπιστικό καπιταλισμό, φασιστικής μορφής, δηλαδή κορπορατιστικής, όπου οι εταιρείες θα είναι το κράτος, προκειμένου να επιτύχουμε την μέγιστη τεχνολογική ανάπτυξη, δηλαδή το ασαφές τίποτε, αφού ούτε εξηγούν ποτέ τι σημαίνει *ανάπτυξη*, ούτε ποιο είναι το *μέγιστο όριό της*. Προφανώς η αυτοκαταστροφή της ανθρωπότητας.

Στρέφουν έτσι την κριτική ενάντια στην κοινωνία, την οποία ζητούν να απομονώσουν από την πολιτική μέσω της πλήρους τεχνικοποίησης της πολιτικής. Δηλαδή την κατάργηση της πολιτικής και την αφομοίωση του κράτους από τις εταιρείες. Δηλαδή την πλήρη καθυπόταξη της κοινωνίας, αναγνωρίζοντας ως τροχοπέδη στην κυριαρχία τις κατεκτημένες με αγώνες, πολιτικές ελευθερίες. Έτσι ενισχύουν την κρατική κυριαρχία διπλά, από τη μία υποβαθμίζοντας τις ανθρώπινες συλλογικότητες και από την άλλη προωθώντας τις φασιστικές τάσεις του κράτους.

Με αφορμή την εκδήλωση παρουσίασης της “φιλοσοφίας” του Nick Land, διάβασα το μανιφέστο του “Σκοτεινός Διαφωτισμός” (Dark Enlightenment- 2012), που μου προκάλεσε ανακάτωμα στο στομάχι. Καταρχάς, ο εξυπνακίστικος τίτλος, «Σκοτεινός Διαφωτισμός», αποτελεί ‘κρυμμένη’ (;) υιοθέτηση του σκοταδισμού. Αντίθετα από τους Adorno και Horkheimer, που στην διαλεκτική του διαφωτισμού κάνουν κριτική στα αντι-ανθρωπιστικά στοιχεία του διαφωτισμού, την κυριαρχία του Λόγου (ψευδοορθολογική κατά τον Καστοριάδη), την λατρεία της τεχνικής, την απογύμνωση του ανθρώπου μέσω της πραγμοποίησης και της αλλοτρίωσης, ο Land και οι οπαδοί του θέλουν να ενισχύσουν αυτά ακριβώς τα χαρακτηριστικά, στο βωμό μιας «προόδου» δίχως άνθρωπο.

Λοιπόν, ο εν λόγω νεοφασίστας περιγράφει τις ιδέες της ισότητας και της αλληλεγγύης ως διασπορά του ιού των ζόμπι! Προτείνει επίσης να απομονωθούν οι αδύναμοι, γιατί λέει, εξαπλώνουν τον ιό των ζόμπι:

«Η δημοκρατία καταναλώνει πρόοδο. Όταν γίνεται αντιληπτή από την σκοπιά του σκοτεινού διαφωτισμού, ο κατάλληλος τρόπος ανάλυσης για τη μελέτη του δημοκρατικού φαινομένου είναι η γενική παρασιτολογία. [...] Δεδομένου ότι ο πληθυσμός είναι πολύ μολυσμένος από τον ιό ζόμπι και οδηγεί σε κανιβαλιστική κοινωνική κατάρρευση, η προτιμώμενη επιλογή είναι η καραντίνα. (...) Η κοινωνική αλληλεγγύη, στη συγκεκριμένη αντίθεση, είναι ο φίλος του παρασίτου.»

Γιατί;

«Οι άνθρωποι δεν είναι ίσοι, δεν αναπτύσσονται εξίσου, οι στόχοι και τα επιτεύγματά τους δεν είναι ίσοι και τίποτα δεν μπορεί να τους κάνει ίσους.»

Γελοία ρητορική εξίσωση των πολιτικών δικαιωμάτων (ισότητα) με τη βιολογική ταύτιση (ομοιότητα). Αντί να πει οι άνθρωποι δεν είναι ίδιοι, λέει δεν είναι ίσοι – Πολύ έξυπνος. Συνεπώς, τα ίσα δικαιώματα είναι παρασιτικός ιός ζόμπι. Η πολιτική σφαίρα της ισότητας των δικαιωμάτων μπερδεύεται επίτηδες αλλά όχι

επιτήδεια, με τη βιολογική σφαίρα της ομοιότητας. Ζητεί να παρουσιάσει την ισότητα ως εμπόδιο της διαφορετικότητας, ενώ η κοινωνική ισότητα αποτελεί προϋπόθεση της διαφορετικότητας των ατόμων. Αντιθέτως ο ίδιος ζητεί να στηρίξει την κοινωνική ανισότητα στη διαφορετικότητα, παρόμοια με τους ρατσιστές δουλεμπόρους του 19^{ου} αιώνα. Τι καλά που τα λέει ο Λευκός Πλούσιος Άνδρας, όταν νιώθει ‘περιορισμένος’ στην άσκηση των προνομίων του. Α, και ο ρατσισμός είναι κοινή λογική, αφού όλοι βλέπουν τις “εξωτερικές διαφορές ανάμεσα στις ράτσες!” Τρομερά βαθιά σκέψη, ρηχή όπως η μούχλα, που δικαιολογεί εξίσου π.χ. έναν ρατσισμό των γαλανομάτηδων έναντι των πρασινομάτηδων...

Προκειμένου να προτείνει την κατάργηση της πολιτικής υπέρ της τεχνικής, ανάγει την πολιτική στη βιολογία: “Εκεί που ο προοδευτικός διαφωτισμός βλέπει πολιτικά ιδεώδη, ο σκοτεινός διαφωτισμός βλέπει *ορέξεις*.” Δεν μας εξηγεί καθόλου από πού πηγάζουν και πού στοχεύουν αυτές οι “ορέξεις”. Η έννοια της όρεξης [appetite] χρησιμοποιείται προκειμένου να αφαιρεθεί το σημασιακό περιεχόμενο κάθε πολιτικής στάσης και να αποδοθούν οι πολιτικές επιλογές σε ορεκτικές ενορμήσεις. Έτσι κάθε ουσιαστικός πολιτικός στόχος μετατρέπεται σε κάτι ζώδες, δηλαδή την ικανοποίηση μιας όρεξης. Η αποκτήνωση του ανθρώπου αποτελεί προϋπόθεση για την τεχνολογική κατάργηση της πολιτικής.

Όμως ο Land προσπαθεί να χειραγωγήσει και την κοινωνική δυσарέσκεια ενάντια στις ανισότητες του ολιγαρχικού καθεστώτος. Προκειμένου να το κάνει αυτό, ταυτίζει τον βιασμό της δημοκρατίας με την ίδια τη δημοκρατία. Ας πούμε, ταυτίζει τις οικονομικές πολιτικές κατεξοχήν ολιγαρχικών εξουσιών όπως π.χ. της Ευρωπαϊκής Τράπεζας και του Eurogroup με τη δημοκρατία. Ένα απόσπασμα που αναφέρεται στην Ελλάδα είναι ενδεικτικό:

«Ως μικροκοσμικό μοντέλο για το θάνατο της Δύσης, που παίζει σε πραγματικό χρόνο, η ελληνική ιστορία είναι υπνωτική.

Περιγράφει ένα τόξο 2.500 χρόνων που απέχει πολύ από το να είναι τακτοποιημένο αλλά είναι ακαταμάχητα δραματικό, από την πρωτοδημοκρατία έως την ολοκληρωμένη αποκάλυψη των ζόμπι. Η προνομιούχος αρετή της είναι ότι απεικονίζει απόλυτα τον δημοκρατικό μηχανισμό στα άκρα, χωρίζοντας τα άτομα και τον τοπικό πληθυσμό από τις συνέπειες των αποφάσεών τους, παρακάμπτοντας τη συμπεριφορά τους μέσω συστημάτων κεντρικής αναδιανομής μεγάλης κλίμακας. Εσείς αποφασίζετε τι κάνετε, αλλά στη συνέχεια ψηφίστε τις συνέπειες. Πώς μπορεί κάποιος να πει «όχι» σε αυτό;»

Η τύφλωση και ο σκοταδισμός, όπως επίσης η γελοιότητα του επιχειρήματος δεν αντέχουν στον κριτικό έλεγχο. Πέραν από το κλείσιμο του ματιού στον Oswald Spengler, που προφήτευσε το «θάνατο της Δύσης» ήδη από το 1918, ο Land μπερδεύει την αρχαία δημοκρατία (άμεση δημοκρατία) με το σύγχρονο νεοελληνικό κράτος, σε μία πρόταση, σε ένα τόξο 2.500 ετών. Λες και όλα όσα συνέβησαν στο μεταξύ, η αυτοκρατορία του Μ. Αλεξάνδρου, η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, η Βυζαντινή Αυτοκρατορία, η Φραγκοκρατία, η Οθωμανική Αυτοκρατορία, δεν έχουν καμία σημασία! Σαφώς η άγνοια της ιστορίας είναι προϋπόθεση για τέτοιες ανοησίες! Ο “δημοκρατικός” δε “μηχανισμός στα άκρα” ταυτίζεται με την πλέον αντι-δημοκρατική πρακτική, τον χωρισμό της κοινωνίας από τις συνέπειες των αποφάσεών της. Δηλαδή τον διαχωρισμό της κοινωνίας από την εξουσία, την υποταγή της στο κράτος.

Η έλλειψη δημοκρατίας παρουσιάζεται ως ακραία δημοκρατία! Αποκρύπτει το γεγονός ότι η κοινωνία δεν αποφασίζει, ούτε καν οι ψηφοφόροι. Όπως φαίνεται, ο Land χρησιμοποιεί την κοινωνική δυσaréσκεια προκειμένου να προτείνει το απόλυτο κράτος, το κράτος-εταιρεία. Ζητεί να κάνει τον διαχωρισμό κοινωνίας – εξουσίας απόλυτο, καταργώντας κάθε μορφή δημόσιου ελέγχου της απολυταρχίας.

Θέλει να εγκλωβίσει την κοινωνία σε μειονότητες υπό καραντίνα, να κάνει τους ανθρώπους να σιωπήσουν, κλεισμένοι σε στενότερα κλουβιά:

«Οι Εβραίοι του 17ου αιώνα του Άμστερνταμ [...] είχαν το δικαίωμα να μένουν μόνοι και εμπλούτισαν τις κοινωνίες υποδοχής τους. Οι δημοκρατικά εξουσιοδοτημένες ομάδες διαμαρτυρίας των νεότερων σύγχρονων χρόνων υποκινούνται από πολιτικούς ηγέτες για να ζητήσουν ένα (...) δικαίωμα ακρόασης, με κοινωνικές συνέπειες που είναι κατά κύριο λόγο κακοήθεις. [...]»

Βέβαια, ένας Σπινόζα ξέρει τι τράβηξε, διωγμένος από την εβραϊκή του κοινότητα λόγω των απόψεών του, αποδιωγμένος από την ολλανδική κοινωνία λόγω της εβραϊκής καταγωγής του, όμως ο Land δεν ιδρώνει. «Υποκινούνται» οι άνθρωποι σε κοινωνικούς αγώνες, λέει, επαναλαμβάνοντας την ρητορική των ρατσιστών του Νότου, που έλεγαν ότι οι μαύροι «υποκινούνταν» από τους Βόρειους πολιτικούς να εξεγερθούν ενάντια στη σκλαβιά τους.

Για να δείξει πόσο καλά είναι οι μειονοτικές κοινότητες σε καραντίνα, δεν παραλείπει να αναφέρει και τους Ναζί:

«Όταν η εξαιρετικά προχωρημένη «φυλετική προδοσία» είναι το βασικό σας φυλετικό χαρακτηριστικό, η ευκαιρία για μια βιώσιμη εθνοκρατική πολιτική εξαφανίζεται σε μια λογική άβυσσο – ακόμα κι αν παραμείνουν αναμφίβολα ευκαιρίες μεγάλης κλίμακας. Είναι βέβαιο ότι ένας ναζιστής, εξ ορισμού, είναι πρόθυμος (...) να θυσιάσει την νεωτερικότητα πάνω στον βωμό της φυλετικής αγνότητας, αλλά αυτό δεν σημαίνει πως θα καταλάβει, ούτε πως θα επιβεβαιώσει τραγικά, την αναπόφευκτη συνέπεια – πως πρόκειται να βγει εκτός νεωτερικότητας (και έτσι να ηττηθεί).»

Βλέπουμε πως δεν αρνείται τα ‘φυλετικά χαρακτηριστικά’, απλώς διαπιστώνει τη διάδοση της ‘φυλετικής προδοσίας’ ανάμεσα στους λευκούς που αναιρεί τη δυνατότητα μιας κλειστής ενδογαμίας. Παρ’ όλες τις “ευκαιρίες” που παρουσιάζονται στους ναζί (που χαρακτηρίζει ως “ατελείωτα συναρπαστικούς”) οι ίδιοι δεν μπορούν να φτιάξουν μια κλειστή κοινότητα, αρνούμενοι την νεωτερικότητα. Η λύση που προτείνει είναι η μεταφορά όλης της πολιτικής εξουσίας στις καπιταλιστικές εταιρικές δομές και η διάσπαση της κοινωνίας σε κλειστές κοινότητες, ανταγωνιστικούς

(φυλετικούς) πυρήνες, καθεμιά με τον δικό της κυρίαρχο Άνδρα-Αφέντη στο πρότυπο των εταιρειών.

Ο Land βέβαια, όπως κάποτε και ο Heidegger, νιώθει υπεράνω του νεοφασιστικού κινήματος της alt-right, ενώ, σε απάντησή του στην ιστοσελίδα Quartz αρνείται πως είναι φασίστας διότι θεωρεί τον φασισμό “μαζικό αντι-καπιταλιστικό κίνημα” (sic). Φυσικά, δεν αρνείται τη χρησιμότητα του νεοφασιστικού alt-right το οποίο θεωρεί ότι “ανοίγει το δρόμο για πιο ρεαλιστικές πολιτικές”. Τεχνοφασίστας είναι, κατά τη γνώμη μου, ο κατάλληλος χαρακτηρισμός.

Ποιο είναι το όραμα του; Η Olivia Goldhill γράφει: «Ο Land πιστεύει ότι η πρόοδος στους υπολογιστές θα επιτρέψει στους κυρίαρχους ανθρώπους να συγχωνευθούν με μηχανές και να γίνουν cybernetic υπερ όντα [cyborgs]. Υποστηρίζει τον φυλετικό διαχωρισμό με την πεποίθηση ότι οι “ελίτ” θα ενισχύσουν τη νοημοσύνη τους [IQs] συναναστρεφόμενες αποκλειστικά μεταξύ τους. Ο καπιταλισμός δεν έχει ακόμη ξεπεραστεί πλήρως, υποστηρίζει, και η εταιρική εξουσία πρέπει να γίνει η οργανωτική δύναμη στην κοινωνία. [...] Ο κόσμος πρέπει να ξεφορτωθεί την πολιτική δύναμη, σύμφωνα με το Dark Enlightenment, και αντίθετα, η κοινωνία πρέπει να σπάσει σε μικροσκοπικά κράτη, καθένα από τα οποία διευθύνεται αποτελεσματικά από έναν διευθύνοντα σύμβουλο.»[3]

Δεν χρειάζεται να εξηγήσουμε γιατί αποτελεί ένα παραλήρημα ακραίου νεοφιλελευθερισμού, κοινωνικού δαρβινισμού και ρατσισμού. Μία ακόμη ένδειξη της βαθιάς συνάφειας του νεοφιλελευθερισμού με τον φασισμό. Η συνάφεια αυτή στηρίζεται στο γεγονός πως ο φασισμός είναι η απόλυτη μορφή του κρατισμού, και, όπως είναι γνωστό, όταν ο νεοφιλελευθερισμός μιλά για “ελάχιστο” κράτος, στην πραγματικότητα εννοεί κράτος δίχως λογοδοσία, κράτος με αποκλειστικά αστυνομικό και κατασταλτικό ρόλο, δηλαδή απόλυτο κράτος. Είναι φυσικό σε ένα τέτοιο κράτος να μην χρειάζονται πολιτικοί αλλά τεχνοκράτες, καθώς οι δομές πολιτικής διαβούλευσης αντικαθίστανται από εταιρικές δομές πελατείας. Ο Benjamin Noys περιγράφει τον

«Σκοτεινό Διαφωτισμό» ως «Επιτάχυνση του καπιταλισμού στο φασιστικό σημείο» και ο David Golumbia ως «λατρεία της δύναμης των εταιρειών, ώσπου οι εταιρείες γίνονται η μόνη εξουσία στον κόσμο.»

Ο Land είναι ο αγαπημένος θεωρητικός των νεοναζί Αμερικάνων όπως ο Richard Spencer, ιδρυτής του alt-right και των αυταρχικών εθνικιστών όπως ο Στηβ Μπάννον. Είναι εχθρός του ανθρωπισμού και, υποτίθεται, εκπρόσωπος ενός «έξυπνου φασισμού».

Όπως είδαμε εν συντομία, δεν είναι καθόλου «έξυπνος», αντιθέτως είναι ρηχός και «εξυπνακίστικος» που απαιτεί σοβαρή άγνοια ιστορίας και φιλοσοφίας, σοβαρή έλλειψη παιδείας και κοινού νου, για να χωνευθεί. Τέτοιες όμως είναι πάντα οι μορφές του φασισμού και οφείλουμε να αποκαλύπτουμε το κτηνώδες πρόσωπό τους πριν εμφανιστεί δημόσια. Δυστυχώς, βρισκόμαστε στην πολύ δυσάρεστη θέση να πρέπει να αποκαλύψουμε τη σάπια σκέψη παραληρούντων όπως του Land, του θεωρητικού του τεχνοφασισμού, όπως κάποιοι βρέθηκαν στην πολύ δυσάρεστη θέση να πρέπει να αντιμετωπίσουν σάπιους παραληρούντες όπως τον Alfred Rosenberg, το θεωρητικό του ναζιστικού ρατσισμού.

Δεν πρέπει να μας καθησυχάζει η γελοιότητα και ρηχότητα τέτοιων απόψεων, αφού ο φασισμός είναι σαν τη μούχλα, δίχως βάθος, αλλά ικανός να καλύψει τα πάντα.

Σημειώσεις:

[1] Y. Mounk, «America is not a democracy», στην ιστοσελίδα:

(<https://www.theatlantic.com/magazine/archive/2018/03/america-is-not-a-democracy/550931/>)

[2] Για τις ρίζες του πρωτοφασισμού βλ. και το άρθρο του Umberto Eco “Ur-Fascism” στο New York Review of Books, 1995.

https://geniusloci2017.wordpress.com/2017/11/09/ur_fascism/

[3]<https://qz.com/1007144/the-neo-fascist-philosophy-that-undepins-both-the-alt-right-and-silicon-valley-technophiles/>